UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alberta, Canada
Phone: 422-5708
RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $10.00
Окреме число: 25 центів
Нова Канадою: $14.00
Зміна адреси: 20 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

18 ЛИСТОПАДА
Число 47
№
Тижневик „Вісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
PIK XLVIII VOL. XLVIII
NOVEMBER 18, 1976

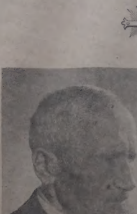

о. митрофорний протоієрей проф. д-р Василь ЛАБА

Фото: Григорій Барабаш Студіо

Священник-ювілят, проректор Українського Католицького Університету ім. св. Климента Папи в Римі, кол. професор і віцеректор Української Богословської Академії у Львові, основник і ректор Української Духовної Семінарії в Прирорту, Німеччина, та Кулемборгу, Голяндія, автор наукових підручників „Патрології" та „Герменевтики", дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка та Богословського наукового Товариства і голова Осередку НТШ на Західню Канаду, член Львівської Митрополичої Капітули та голова Митрополичого подружого суду у Львові, кол. катихит Академічної гімназії у Львові та гімназії Сестер Василіянок, кол. начальний духовник УГА та начальний капелян І Української Дивізії УНА, довголітній синкса та голова церковного суду Едмонтонської єпархії, цінений публіцист та автор „Духовних вправ для пітомців" та духовних роздумувань „Євангельські окрушини", автор численних наукових та популярних статей по різних журналах та часописах, співробітник „Українських Вістей", щиро відданий український патріот та член багатьох громадських, любленій та шанований усіми душпастир та доradник, по короткій та важкій недузі упокоївся на 90-ому році життя в середу, 10 листопада 1976 р.

Священний похорон, очолюваний Блаженніший Патріярхом Йосифом, з участю ВПреосв. Митрополита Максима, Преосв. Владики Ісидора, обох едмонтонських Владик Піла та Димитрія, та численного духовенства, відбувся в вівторок, 16 листопада

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

НЕСПОДІВАНА ПЕРЕМОГА КВЕБЕКСЬКОЇ ПАРТІЇ

В провінційних виборах у французькій провінції Квебек, що відбулися в понеділок, 15 листопада, прийшла несподівано до влади партія квебекських сепаратистів „Квебекська Партія", яка здобула 69 посольських місць на всіх 110. Дотепершня урядова ліберальна партія, яка мала в попередніх виборах 102 послів, дістала тепер усього 28, нова партія Національної юніі, що досі не мала вповні ніякого стажу, здобула тепер 11 послів, а партія суспільного кредиту, що мала двох послів, дістала тепер одного.

Якщо брати до уваги відсоток голосів, що їх дістали в часі виборів кандидати поодинокних партій, то ріжниця не буде така велика. Ліберали, що мали в попередніх виборах 55% дістали тепер 34%, Квебекська партія, що мала передше 30%, дістала тепер 40%. На національна юніа мала 5%, а тепер дістала 19%, партія суспільного кредиту мала 10%, а тепер мала 5%.

Несподівана перемога Квебекської партії застановила всіх канадських політиків дошукуватися причин поразки лібералів. Бажаючи обминути всіх федеральний уряд, а зокрема федерального прем'єра П. Трюдо, що він не приховує свого надмірної уваги прославам Квебеку. Інші приписують вину допершінному квебекському урядові, що не турбував господарських проблемами Квебеку, а старався розв'язати радше політичні проблеми, тобто закріпити становище Канбеку в канадській конфедерації та забезпечити права французької мови в Канаді.

Та попри дошукування причин несдачі лібералів, на перше місце висувається питання, чи сепаратистичні ідеї буде також в Квебеку спроможне до того, щоб відірвати Квебек від Канади та створити з Квебеку окрему державу. Проводник Квебекської партії та будучий прем'єр Рене Левек заявив, що він може за два роки перевести в Квебеку загальне голосування, чи Квебек хоче залишитися в канадській конфедерації, чи захоче бути самостійним.

Наслідком загрози відірвання Квебеку від Канади на світових біржах обвязалася вартість канадського доляра, а деякі канадські фірми, що мають свої відділи в Квебеку, заповіли, що будуть ліквідують. згл. не будуть розбудовувати.

Одначе Канада поволі звикається з висліром квебекських виборів й певно, що всі будуть ждати на дальший розвиток подій та політику нового квебекського уряду, заки займуть до цієї якісь драстичні постанови.

Помер диригент Р. Солтикевич

Після довгої та важкої недуги, помер в едмонтонсь кому Загальному шпиталі в середу, 17 листопада ц.р. на 66-му році життя, довголітній керівник хору та танцювального ансам б лю „Дніпро". Бл. п. Роман Солтикевич. Заздяки надолегливій праці покійного хор „Дніпро" вибився на одне з передових місць у Канаді та виступав зі своїми концертами по різних містах Канади та США.

Похорон покійного відбувається в понеділок, 22 листопада в українській католицькій церкви св. Юрія Побідоносця.

Домовину покійного о. митрата. вкриту синьо-жовтим прапором, несли кол. воїни І. Дивізії УНА в своїх одностроях в товаристві собратів покійного — священників. Перед трумною йшли прапороносці із прапорами Стрілецької Громади, І-ої Дивізії Братства Дивізійників УНА, Тов. колишніх воїнів УПА, СУМ-у та Пласт-у, та відділи пластунів і СУМ-івців у одностроях. До церковних дверей процесія всіх присутніх священиків із Преосв. Димитрієм на чолі, що служив похорон в сослужінні о.о. митрайтів д-ра М. Сопуляка та катедрального пароха о. Ю. Ковальського, як теж оо. крилошан В. Чепеля та І. Ковальського. Диякончували: о. д-р Е. Камінський та о. крил. В. Мартиняк. Співали всі священики під проводом о. крил. В. Тарнавського. Катедральна церква була ущерть заповнена вірними.

До заупокійної панахиди долучилися ще ВПреосв. Митрополит Максим, Преосв. Ісидор та Преосв. Ніл. Панахиду співав чоловічий хор під орудою п. М. Іванишка. Прощальне слово виголосив ВПреосв. Митрополите Максим. Він перейшов коротко життєвий шлях покійного о. митрата та вказав на його великі заслуги для нашої Церкви та на велику втрату, що її з його смертю понесла наша Церква.

В вівторок, 16-го листопада заупокійну службу служив Блаженніший Патріярх Йосиф у сослужінні ВПреосв. Митрополита Максима, Преосв. Ніла, Преосв. Ісидора, Преосв. Димитрія та оо. митратів: М. Сопуляка, о. Ю. Ковальського та о. М. Бутрунського та оо. крилошан: о. Ю. Табрузевича. о. М. Дяди, о. М. Дацюка ЧСВВ та о. Ярослава. Диякончували: о. д-р Е. Камінський та о. крил. В. Мартиняк. Співали всі священики під проводом о. крил. В. Тарнавського. Церква була знову щільно заповнена вірними. Після св. Євангелії слово про незабутнього Архиєрея виголосив Преосв. Владика Ніл. Його надрукуємо в цілости в черговому числі „УВ".

До св. Причастя приступило велике число вірних. В часі кінцевої панахиди прощальне слово виголосив Блаженніший Патріярх Йосиф, який, нав'язуючи до довголітньої приязни з покійним о. митратом, згадав його заслуги для Богословської Академії, для української богословської науки та Українського Католицького Університету в Римі. Він теж склав поздяку Преосв. Владиці Нілеві за опіку та догляд над покійним, якому вона в останніх роках його життя, коли сили покійного вже почали опускати. Подякував теж владиці по кійного (д-рові М. Сингурівчеві) за здайливу лікарську опіку аж до останніх днів життя.

Після того Блаженніший Йосиф поліз олівою лице покійного та покрив його Хрущійним покровом, відповідно до приписів нашого обряду.

Перед закриттям домовини до неї всипано землю зі Львова. що її привезла одна учениця о. митрата з гімназії Сестер Василіянок д-р Ніна Мороз.

Велике число учасників — священиків та мирян від провадили тілині останки покійного на українській цвинтар св. Михаїла, де від служили послідну панахиду: ВПреосв. Митрополит Максим, Преосв. Владика Ніл та о. митрат М. Сопуляк. Від імені кол. членів Української Дивізії УНА та всіх українських колишніх воїнів прощався з покійним о. д-р Василь Лаба. Його зворушливе слово надрукуємо в одному з черговик чисел. Після закінчення панахиди учасники відспівали ще стрілецьку пісню: „Видиш, брате мій".

Біля трумни покійного був лише один чудовий вінок із червоних маків: від едмонтонської Станиці УГА.

Після похорону відбувся в катедральній авдиторії поминальний обід, що в ньо му взяло участь понад 200 осіб, із Блаженнішим Йосифом, ВПреосв. Владиками та всіми священи к а м и прибувшими. Обідом проводив лікар покійного о. митрата та його довголітній приятель д-р М. Сингурович. В часі обіду промовляли Преосв. Владика Ісидор, о. крил. В. Тариавський, від імені кол. питомців та єпархіяльного духовенства, о. митрат М. Бутрунський від імені кол. питомців Духовної Семінарії в Кулемборгу, С. Високопреосв. від Голов ної управи Братства Дивізійників та кол. воїн Дивізії УНА В. Давидяк, родом зі Львова, який подав до відома, що пістку про смерть покійного о. митрата вже переслав до Львова.

Надіслано численні звуконаписи тровідів із панахидин закінчено тризну.

Слід згадати, що в часі відпав, замість квітів та вінків, збірку жертви на Український Католицький Університет у Римі та на Служби Божі. Список жертводавців подамо в одному з чергових чисел „УВ".

В оба дні похорону покійного о. митрата В. Лаби панувала чудова, хоч холодна осіння погода, а проміжні осінньото сонце, що падали на домовину та на молящихся покійного, неначе сим волізувало ті ясні дні життєвий шлях, що його гідно й достойно пройшов покійний о. митрат В. Лаба.

Блаженніший Патріярх Йосиф знову в Едмонтоні

РАЗОМ З ВЛАДИКАМИ ВЗЯВ УЧАСТЬ У ПОХОРОНІ О. МИТР. В. ЛАБИ

Ненадійна смерть любленого та шанованого священника-ювілята бл. п. митрофорного протоієрея проф. д-ра Василя Лаби, що наступила в середу, 10-го листопада вечером, порушила не лише велику українську громаду в Едмонтоні, але відбилася теж широким відгомоном по всіх більших осередках Канади та США, де покійний о. митрат мав численних приятелів та зна йомих. Ця сумна вістка зустріла не в Вінніпегу Блаженнішого Патріярха Йосифа. якого лучила з покійним довголітня, бо сягаюча 1922 року, щира приязнь. На вістку про смерть свого довголітнього друга Блаженніший Йосиф повідомив Преосв. Владику Ніла, який вирішив прибуде до Едмонтону й очолить похоронну відправу.

Листом Блаженнішого Йосифа, що прибув на похорон зі своєї секретарем о. д-ром І. Дацьком та о. П. Стецьком з Риму, та о. Ю. Соф'ї в Римі. прибув теж ВПреосв. Митрополит Максим Германюк, Преосв. Ісидор Кончий в Торонто, о. митрат М. Бутрунський з Чикаго, о. крил. Ю. Габрусевич, капелян Головної управи Братства Дивізійників та декан з Тандер Бей, Онт., о. Р. Ганкевич з Тандер Бей, о. крил. М. Пилипчук із Саскатуну та майже всі священики Едмонтонської єпархії.

НОВІ РЕЛІГІЙНІ ОБМЕЖЕННЯ В СССР

25 червня минулого року совєтський уряд видав нові приписи відносно практику вання релігії в СССР, які значно обмежують свободу молитовних зібрань. Зміснені приписи нового закону про практикування релігії. обмежують значно права віруючих у СССР, що їх передав 46 роками нормував по передній закон. Новий закон був мало відомий для загалу, бо його проголошено лише в деяких урядових вісниках, що їх читає обмежене число совєтських громадян.

Новий закон вимагав, що треба мати урядовий дозвіл на молитву чи на молитовне зібрання навіть малого гуртка родинних приятелів в мешканнях, апартмент а х чи домах віруючих. Навіть, якщо групка людей зберетеся с молитися біля гробу померлого, то на це треба мати дозвіл влади. Ізраїльська

► **У США вже зашіплено** понад 14 мільйонів осіб проти т.зв. свинської інфлюенси, або прибл. 10% всіх заплянованих до щіплення осіб. Щіплення продовжується.

► **У зв'язку із бомбленим** позіційної станиці в Ла Плята, Аргентина, аргентинські комуністичні партизани розпорядилися, щоб вбили 18 осіб, заліджених у приналежности до тої організації, в тому п'ять жінок.

► **Протиатомна організація** покласла в будинку Національ ного уряду в Франції п'ять бомб, які вибухли в середині цього року на понад п'ять мільйонів доларів.

► **Канадська фабрика авт** Форда відклала 5,700 автомобілів („вега-с") Ексклюзія та Клюб по причині не дотягнень в побудові керів ниці.

Канаді та виступав зі своїми концертами по різних містах Канади та США.

Похорон покійного відбув ся в понеділок, 22 листопада в українській католицькій церкви св. Юрія Побідоносця.

КОРОТКІ ВІСТІ

чинних організацій К. Гамбі но. За трумною, що коштувала 7,000 доларів, їхало 13 лімузсузових авт „Кедилак", в яких їхали провідники не легальних заборонених орга нізацій, яким одначе важко дозвалося уникнути у злочинах.

► **В Мадярщині** відбули ся спільні мадярсько-совєтські маневри. СССР має в Мадярщині 4 дивізії війсь, а в Мадярщині є ще своєго війська 90,000 вояків.

► **Китай накинувся** на СС СР за те, що цей будує військові бази поміж Японією та Курильськими островах, які СССР по минулій війні забрав від Японії й не хоче віддати. З Курильських островів СССР ветські літаки відбувають розвідні польоти над Японією.

► **В Москві відкрито** американську виставку з нагоди 20-річчя існування США. На виставці є показ американського життя-буду ту і розда ча даром совєтському народові американського конституції. На сліду ючий рік у США має бути совєтська виставка з нагоди 60-річчя большевицької революції.

► **До Австралії прибуло** 50 втікачів із В'єтнаму, які втікли перед переслідуванням комуністів. Вони плили на невеликому судні два місяці, щоб перебратися від стань 2,000 миль. Втікачі сказали, що сотні в'єтнам, ців щоденно втечуть з В'єтнаму, але не можуть, бо по ліція суворо стежить за всі ми підозрілими людьми.

► **В Персії** відбувся суд над азиляю совєтському дер тиною В. Засімову, який втік до Персії з літаком. 28 жов тня Персія примусила Засімова повернутися на своєму літаюві до СССР.

► **В часі відвідин у** Парижі кол. президента Хуана Карльоса та королеви Софії терористи підклали бом бу під будинок міжнародного інституту Інтерполь; наслідком вибуху було пошкодження кількох бюр та вікі до будинку.

► **В китайському місті** Чанґша розгорілася китайця, який знищив афіш, з якого було проголошено пого встановлення Гуа Куофенґа на місці покійної ко муністичної партії.

► **Нью-йорська поліція** а рештувала трьох вломиників, які за допомогою спеціяльного ґумового банку на ге товищі Кеннеді в Нью Йорку, де були гроші, діймали ся, золото тгд.

► **Американська рада для** цивільного летунства відкинула пропозицію деяких летунських ліній, щоб тим пасажирам, які платять за квитки готівкою, дава ти якусь знижку за квитки в ці, пріяннні з тими пасажирами, що користуються кредитними картками.

23 НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ЗШЕСТЯ

ЛИСТ ДО ЄФЕСЯН: зач. 220

Брати, Бог, який багатий на милосердя, задля превеликої своєї любови, котрою нас полюбив, нас, коли ми були мертвими через гріхи, оживив з Христом, котрого ласкою ви спасені, і воскресив з Ним і разом посадив у небі в Христі Ісусі, щоб показати в грядучих віках безмірне багатство своєї ласки в добротливості для нас у Христі Ісусі.

Бо ви спасені ласкою через віру, і це не з вас, бо це дар Божий. Не з діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми його сотворіння, сотворені у Христі Ісусі на добрі діла, котрі Бог наперед приготовив, щоб ми в них ходили.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ЛУКИ: зач. 38

У той час прийшли у Гадаринську землю, що лежить напроти Галилеї.

Коли ж Ісус вийшов на берег, заступив йому дорогу якийсь чоловік з міста, що з давнього часу мав бісів, і одежі не вдягав, і в хаті не перебував, а в гробовищах. Побачивши ж Ісуса, закричав і припав до нього й сильним голосом заклакав: „Що тобі до мене, Ісусе, сину Бога Вишнього, не муч мене".

Бо звелів був нечистому духові вийти з того чоловіка; з давнього бо часу хватав його, — і в'язали його ланцюгами й оковами, і стерегли його, та він розривав окови й ганяв його біс у пустині.

Запитав же його Ісус кажучи: „Як тобі на ім'я?" Він сказав: „Леґіон" — бо багато бісів ввійшло в нього.

А було там велике стадо свиней, що паслися на горі; і благали його, щоб дозволив їм увійти в них. І дозволив їм.

Біси, вийшовши з чоловіка, увійшли в свиней. І кинулось стадо з кручі в озеро й потонуло.

А пастухи, побачили, що сталося, повтікали й розповідали в місті й по селах. І повиходили подивитись, що сталося. І прийшовши до Ісуса, знайшли чоловіка, що з нього вийшли біси, одягненого й при умі, як сидів при ногах Ісусових, — і полякалися. А ті, що бачили, розказали їм, як спасся біснуватий.

І все місто Гадаринської землі благало його, щоб відійшов від них; бо жах великий огорнув їх. Тож він, увійшовши в човен, вернувся.

А той чоловік, що з нього вийшли біси, благав його, щоб бути при ньому; але Ісус відослав його, кажучи: „Вернися до свого дому й розкажи, що вчинив тобі Господь."

І він пішов і по всьому місті оповідав, що вчинив йому Ісус.

ВРОЧИСТЕ ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРА ЛУКЖ

(закінчення)

Після Молебня і врочистого посвячення прапора ЛУКЖ в неділю, 17-го жовтня в катедральній церкві св. Йосафата в Едмонтоні, всі учасники святкування відспівали пісню: „О спомагай нас, Діво Маріє!", а відтак перейшли до катедральної авдиторії, де відбулася друга частина програми.

Голова Єпархіяльної управи ЛУКЖ п-і Н. Яніцька, як предсідниця, привітала Преосв. Владик: Ніла й Димитрія, оо. душпастирів, членкинь ЛУКЖ Едмонтонської єпархії та гостей. М.ін. вона сказала: „Вітаю вас усіх сердечно з сьогоднішним днем ЛУКЖ і ще більшим торжеством, бо сьогодні для нас великий історичний день. Ми всі є свідками і співучасниками надзвичайно радісної події, а саме посвячення прапора ЛУКЖ. Сьогодні ми звертаємося до нашої Небесної Покровительки — Пречистої Діви Марії — з проханням про поміч у всіх наших актуальних проблемах і складаємо їй подяку за її щедрі ласки й опіку. День ЛУКЖ то день нашої духової єдности для дальшої, ще кращої праці у нашій організації. Ми щасливі, що маємо спроможність і можемо бути членами такої шляхетної організації, як Ліґа Українських Католицьких Жінок, бо у спільній праці для добра нашої Української Католицької Церкви ми об'єднуємося в одну велику громаду. Наші спільні зустрічі зводять нас разом з усіх кінців Єпархії.

В нашій Єпархії, себто Алберті — відділи ЛУКЖ розкинені на просторі понад сотні миль, й наслідком того в нас є трудноші в контакті; однак ми старасмося тримати зв'язок з відділами в формі листів, обіжників і час від часу відвідуємо їх. Ми, Єпархіяльна управа ЛУКЖ, є переконані, що найкращий і найбільш корисний контакт є наші спільні зустрічі.

За 33 роки наша чартерована організація ЛУКЖ виросла і праця в ній дуже розвинулася; вона тепер є одною з найбільших українських жіночих організацій у Канаді. У нашій Едмонтонській єпархії є 46 відділів ЛУКЖ із близько 1,200 членами. Крайова управа ЛУКЖ є під цю пору у Вінніпезі, Ман.

Головні завдання і цілі ЛУКЖ то праця для добра Української Католицької Церкви, української спільноти, для добра Канади та для добра ближніх.

Єпархіяльна управа ЛУКЖ має музейну збірку, яка має около 1,000 експонатів, коло якої працюють жінки, що нею цікавляться.

Завданя нашої організації, як бачимо, великі і чесні; тому кожна жінка у парафії повинна бути членом відділу ЛУКЖ, а де його ще нема, треба його зорганізувати. День ЛУКЖ є днем заохоти збільшити членство й поширити организацію.

Дякуємо нашим членам за їхню неустанну працю, а спеціяльно нашим заслужечим почесним членкиням ЛУКЖ, що понад 30 років працюють і підносять нашу організацію на високий рівень. Дай їм, Боже, кріпкого здоров'я до ще дальшої праці. Теж дякуємо Отцям Духовним Асистентам за їхню опіку й цінні поради".

Відтак предсідниця п-і Н. Яніцька попросила до слова Преосв. Димитрія.

ПРОМОВА ПРЕОСВ. ДИМИТРІЯ

Сьогоднішний День ЛУКЖ запишеться в історії Едмонтонської єпархії великими буквами. Цей день можна назвати „днем прапору", бо сьогодні ви — членкині ЛУКЖ — прийняли й посвятили свій прапор, який має свої окремі кольори й символіку. Ви задумали достойне діло й звершили його. Це заслугує на окреме признання й похвалу й а вам за це ґратулюю.

Сьогодні я не буду говорити до Вас про технічний склад вашої організації чи її статути, бо ви з тим є добре обзнайомлені. Ви маєте свою Єпархіяльну управу, кожний відділ по окремих парафіях має свою управу і численні членкині й ви дуже гарно працюєте, осягаючи великі здобутки. Своєю відданістю завданням ЛУКЖ ви значно причинилися до розвитку та добра поодиноких парафій і цілої Едмонтонської єпархії.

Ви маєте успіхи, бо ваша праця базується на чотирьох основах, а саме: на католицькій вірі, українській культурі, канадському громадянстві та на харитативних ділах.

Сьогодні я хотів би поділитися з вами кількома думками, які відносяться до того, що дає приналежність та праця в організації, а зокрема в церковній організації, якою є ЛУКЖ.

Кожна організація має свою специфічну структуру, одначе сама структура не вистарчає, щоб організація осягала бажані здобутки і робила добро.

Організацію часом порівнюють до печі. Наприклад: маємо гарну модерну піч із усіми приладами — повно ґудзиків, годинників, світел — всьо, що потрібне, а навіть і непотрібне, щоб піч могла виповняти своє завдання. На ту піч ви ставите картоплю, м'ясо, горох з капустою і без капусти. Заки та піч послужить вам так, як ви собі цього бажали би, вони мусить бути включена до електрики, бо маємо тут на думці електричну піч. Без електрики ця піч не має ніякої вартости, хиба, щоб ставити на ній вазонки з квітами. Але для вазонків є відповідні інші меблі.

Подібно є й з організацією. Організація може мати повну управу, всі потрібні комітети, одначе, заки вона почне діяти й осягати ті цілі, які вона собі призначила, вона мусить бути включено до спеціяльного джерела сили так, як домашня піч. Для організації цею спеціяльною рушійною силою, а зокрема для церковної організації, є добра воля й вирозуміння.

Можемо сказати, що ви маєте добру волю, бо при нашій катедрі існують два відділи ЛУКЖ, які себе називають Добра Воля. Але нам йдеться про чесноту доброї волі і вирозуміння для других членок. Добра воля та вирозуміння потрібні в кожній організації. Скільки нераз витрачується часу на дискусії, а як мало рішень відтак виноситься, якраз через брак доброї волі та вирозуміння.

Щоби кожні сходини мали успіх, щоб були бодай одним кроком уперід даної організації, кожна членкиня чи член мусять бути свідомим, що в організації мусить бути співпраця. Кожна людина має свої погляди, свої думки, свої ідеї, як найкраще осягнути ціль даної організації. Якщоб усі думали однаково, тоді не треба було би організацій, які є засобом, як дійти до одної, найкращої постанови та способу діяння. А дальше, як що б усі люди однаково думали світ був би дуже монотонний і нецікавий.

З другої сторони не можна виходити з різними задумами, які не мають нічого спільного з даною організацією. І якраз тут статут чи правильник даної організації вказує дорогу, якою треба йти. Члени подають свої думки, свої суґестії, як вони вважають, що булоб найкраще виконати це чи інше завдання.

Як людина не має доброї волі й вирозуміння, вона не може дати ніякої конкретної помочі своїй організації. Тому перша основа вашої організації, а саме релігійна основа є найконечнішою. Ваша релігійна свідомість є мірилом вашого успіху на культурному полі і в харитативних ділах. Чому? Тому що джерелом доброї волі й вирозуміння є релігія — Христова наука.

То відноситься не лише до ЛУКЖ, але також до БУК і УКЮ, до кожної церковної організації. Кожний з нас мусить бути переконаним християнином і поводитися згідно з християнським переконанням. А християнське поведення являється в формі доброї волі й

(закінчення на стор. 7.)

ПРАВДА Й ВІРА У ВІДПУЩЕННЯ ГРІХІВ

(о. С. С. Мудрий ЧСВВ)

„(Вірую і) ісповідую одне хрищення на відпущення гріхів" (Символ віри)

(Частина друга)

Саме тому, що людина після хрищення і далі залишається зі своєю зраненою гріхом природою, підпадає повторним упадкам, гріхам, спокусам, Церква Христова частіше застосовує другий засіб, щоб відпускати людям їхні провини, тобто — Сповідь. Тайна св. Сповіді має багато подібних прикмет, щой тайна хрищення. Вона також головною мірою змагає до того, щоб людям відпускати гріхи й освячувати людські душі. Тайна св. Сповіді, як кажуть Отці Церкви, це друге, після хрищення, джерело рятунку для людини-грішника. Вона, однак, — на відміну від хрищення — може бути повторювана багато разів у житті людини. Церква ніколи не повторює раз важно уділеного хрищення, але Тайну сповіді-розрішення уділяє дуже часто, хто лиш цього просить. Вона є завжди відкритою криницею Божого милосердя ,лікарнею, в якій кожна людина повсякчасно може знайти лік на свою недугу. У святій Тайні сповіді Боже милосердя виявляє свою нескінченність, невичерпність. В цьому запевнює нас апостол Павло, коли каже: „Та Бог, багатий милосердям, з-за великої своєї любови, якою полюбив нас, мертвих нашими гріхами, оживив нас разом із Христом... і разом з ним воскресив нас" (Еф. 2,4). Господь запевнює нас устами пророка Єзекиїла: „Я вас очищу від усіх ваших гидот... я дам вам нове серце, і новий дух вкладу в ваше нутро... і вчиню так, що ви будете ходити в моїх заповідях та берегти й виконувати мої установи" (Єз. 36,25). Лише мусимо прийти до Господа з розкаяним серцем. Він кличе нас, хитких і грішних людей, устами пророка Ісаї: „Ходіть же й розсудимось... Коли б гріхи ваші були, як багряниця, вони стануть білими, як сніг; колиб, мов кармазин, були червоні, стануть, як вовна" (Іс. 1,18).

Отже, дорогі в Христі, відпущення гріхів, це знищення минулого грішного, невпорядкованого, незгідного з Божими законами життя. Кожне відпущення гріхів перепиняє зло й неправду, але також започатковує нове життя у наших душах. Так св. Хрищення, як і св. Сповідь не обмежуються до того, щоб нас очистити, обмити з гріхів, але вони ще дають нам Божу ласку, як зразок нового, духового надприродного життя. Маючи Божу благодать, мусимо день-у-день силкуватися, щоб бути вірними й не зраджувати Божої любови, боротись проти зла, завжди зменшувати його, все більше уподібнятись до безгрішного Христа. З одного боку, мусимо погодитись з фактом, що ми грішні люди, з другого ж — мусимо постійно перепрошувати Господа за наші гріхи, благаючи в Нього прощення, показуючи добру волю у боротьбі проти зла. Ця добра наша воля мусить проявлятися не лиш у словах молитви, але й в чинному самоподолуванні. Це правда, ми грішні, слабкі, хиткі, все ж таки — ми Божі, Бог нас любить. Він бо знає нашу неміч, як також бачить нашу добру волю бути його дітьми. Частий жаль за наші провини, часта сповідь і добра воля боротися зі злом, щоб любити Бога над усе, — ось програма нашого ставлення до Бога. І в земській родині трапляються немочі, упадки, діти провиняються проти батьків, одначе добра воля дітей, перепросьба й, водночас, велика любов до батьків, те все день-денно вигладжують і роблять життя гарним, приємним навіть серед тих недоліків. І в нашій християнській родині трапляються подібні речі: упадки, немочі й зрада супроти нашого небесного Батька, одначе добра воля людей і безконечна любов Господа роблять християнське життя, хоч і серед невдач, гарним, щасливим походом до вічности, де вже не будемо відчувати ні горя, ні печалі наших упадків, ані невірности. Амінь.

ПОРЯДОК Богослужень на стор. 7

► **Канадський Червоний** Хрест переслав 20,000 долярів італійському Червоному Хрестові для жертв землетрусу в південній Італії, де досі 64,000 осіб не мають даху над головою.

► **На світі тепер живе** прибл. чотири мільярди людей. В тому є 843 мільйони китайців і 615 мільйонів індійців. В Европі число населення ступнево обнижується.

†

ВИДАВНИЦТВО та РЕДАКЦІЯ
„Українських Вістей"

повідомляють з глибоким сумом та жалем своїх Шановних Читачів та українське громадянство, що в середу, 10-го листопада відійшов у вічність наш довголітній співробітник та наш великий приятель

бл. п. митрофорний протоієрей о. д-р Василь ЛАБА,

заслужений священик-ювілят та визначний український громадянин, на 90-ому році свого трудолюбивого життя.

Похорон покійного з участю Блаженнішого Патріярха Йосифа, канадських Владик та численного духовенства відбувся в вівторок, 16 листопада з катедральної церкви св. Йосафата на український цвинтар св. Михаїла.

Щиру пам'ять про покійного будемо завжди зберігати в наших серцях.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

†

Ділимося сумною вісткою з усім членством Тов. священиків св. Андрея, учениками, приятелями, знайомими та всіми членами української спільноти в Канаді та всьому світі, що в середу, 10-го листопада вечором відійшов ненадійно в вічність член-сеньйор нашого Товариства

бл. п. о. митрат проф. д-р Василь ЛАБА

Священичий похорон-парастас відслужено в катедральному храмі св. Йосафата в Едмонтоні, в понеділок, 15-го, а заупокійну св. Літургію в вівторок, 16-го листопада.

Похороном проводив Його Святість Патріярх Йосиф, в співслуженні ВПреосв. Митрополита Максима, Преосв. Ісидора, Преосв. Ніла та Преосв. Димитрія і численних священиків.

Тов. священиків св. Андрея Едмонтонської Єпархії.

†

ЦЕНТРАЛЯ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ
Едмонтонської Єпархії

з глибоким болем та жалем подає до відома членам українських католицьких організацій та всього українського громадянства, що в середу, 10-го листопада на 90-ому році життя упокоївся в Бозі визначний український священик, заслужений громадянин-патріот та великий прихильник і опікун організацій Католицької Акції

бл. п. митрофорний протоієрей проф. д-р Василь ЛАБА

Врочистий похорон покійного з участю Блаженнішого Патріярха Йосифа, ВПреосв. Митрополита Максима, Преосв. Ісидора та обох едмонтонських Владик: Преосв. Ніла та Преосв. Димитрія, як теж численного духовенства з Канади та деяких священиків із США та великого числа вірних відбувся в вівторок, 16-го листопада з катедральної церкви св. Йосафата на український цвинтар св. Михаїла.

Вічна йому пам'ять!

д-р М. Снігурович — голова
Інж. Я. Єндик — секретар
о. митрат М. Сопуляк, дух. асистент

†

З глибоким смутком і болючим жалем повідомляємо наших членів й українське громадянство про те, що в середу, 10 листопада 1976 р. в Едмонтоні відійшов від нас у вічність

бл. п. о. митрат д-р Василь ЛАБА,

на 90-му році трудолюбивого життя: катехит середніх шкіл і професор Богословської Академії у Львові, ректор духовної семінарії в Гіршберґу (Німеччина) і в Кулемборґу (Голляндія), проректор Українського Католицького Університету ім. св. Климентія в Римі, автор наукових праць, дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка і Богословського Наукового Т-ва, голова Осередку Наукового Т-ва ім. Шевченка на Західню Канаду в Едмонтоні в роках 1956-59, гарячий патріот і вірний син Помісної Української Католицької Церкви та української нації.

Священичі похорони відбулись у понеділок, 15 листопада о год. 8-ій вечора та в вівторок, 16 листопада в год. 10-ій ранку в катедральному храмі св. Йосафата, при участи Його Блаженства Патріярха Йосифа, Митрополита Максима і Владик Ніла та Димитрія з численним духовенством при вщерть заповненому вірними катедральному храмі.

Тлінні останки покійного спочили на цвинтарі св. Михайла в Едмонтоні. Вічна йому пам'ять.

Управа Осередку НТШ на Західню Канаду в Едмонтоні

†

Ділимося сумною вісткою з побратимами по зброї, що в середу 10 листопада ц.р., упокоївся в Бозі

о. д-р Василь ЛАБА

бувший
начальний капелян УГА
і
начальний капелян
І Української Дивізії УНА

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Станиця Братства колишніх вояків ІД УНА в Едмонтоні

†

Сумною новиною ділимося з українським громадянством, що в середу, 10 листопада ц.р., відійшов у вічність всіми люблений і шанований священик-ювілят, професор Української Богословської Академії у Львові та ректор Української Духовної Семінарії в Гіршберґу - Німеччина й Кулемборґу - Голляндія, синкел Едмонтонської Єпархії

бл. п. митрофорний протоєрей д-р Василь ЛАБА

Священичий похорон під проводом Патріярха УКПомісної Церкви Їх Блажества Йосифа І. відбувся в понеділок та вівторок, 15 і 16 листопада, тіло покійного священика-сеніора похоронено на українському цвинтарі св. Михаїла.

З кремою вдячністю згадуємо душпастирську працю покійного священика-ювілята о. д-ра В. Лаби в нашій парафії в першій стадії її існування 1955 року. Вічна йому пам'ять.

За парафію св. Юрія Побідоносця:

о. В. Тарнавський і о. д-р Е. Камінський душпастирі

Евген Крумшин — голова церк. комітету
Никола Олексійчук — секретар церк. комітету

ПАМ'ЯТНИКИ

з мармуру та ґраніту, в різних бажаних видах — хрести, плити — та нагробні плити з написами в усіх мовах.

Найкращий матеріял, ґарантоване виконання: Знижка на 15%-30% від нормальних цін. Скора достава до всіх місцевостей Алберти.

Жадайте дарових ілюстрованих каталоґів.

М. Андріїв

DOMINION GRANITE MEMORIALS LTD.
12325 - 97 Street, Edmonton Tel.: 477-2333

Патріярх Йосиф серед дітвори і молоді Едмонтону

Зліва на право: Їх Блаженство Патріярх Йосиф І., Преосвящ. Владика Димитрій, п. П. Бредень (з мікрофоном у руці), о. прот. Тарновський і Сусанна Зінчук з китицею живих рож перед входом до катедри вітає Патріярха від української молоді Едмонтону.

Хто був свідком зустрічі Їх Блаженства Патріярха Української Католицької Церкви Йосифа з Помісної Церкви Йосифа з українською дітворою і молоддю Едмонтону, в катедральному храмі св. Йосифата в суботу, 30 жовтня 1976 року, тому могло пригадатись не місце зі Святого Євангелія, яке розказує про матерей що то раз як приносили до премудрого Ісуса своїх немовлят Христа, щоб Він поблагословив їхніх діток. Подібно перетомлений подорожами і від відпочинку багатьох днів Східній Канаді, Патріярх Йосиф, який різнив вечорами минулого дня прибув нами, з найбільшою пошаною в Едмонтонські аєтолиці, щоб відслужити Божественну Літургію, скупленої дітворою, зі зрозумінням, що збираються до геройського Сповідника святої віри, якого вороги Бога і нашого народу, боячися більше разів судити нечає якогось злочинця, який довгі роки, серед жахливих обставин, терпів в каторжних тюрмах — а все це за вірність Христові, Його Церкві і українському народові. Глибоко вклонились перед тим, який тихо Церкву прославив перед світом, як ніхто другий досі, перед Голосною рідної Церкви, обстоюючим її оборонцем і живим символом. І коли цілувався патріярший хрест і руки, всі його тримали, ними ніби, що-таки вражили на все життя, шляхетне, що нечуно спонукувало літературу до того великого Батька, бажання бути відданими його ідеям, остаткість вірними Україні, Церкві і людям, для яких кому завдячують життя і найцінніші скарби духа.

Напередну програма побуту Блаженнішого в Едмонтоні не могла початись, крім відчуття дещих радощів, які з якраз вчорашнього урочистого з нашим цвітом. А цей святковий ранок був не лише присвячений молодим, але теж вони виконали в нього завдання господарів. Вони вийшли, вряд з молодими Владиками і священиками — їхніми духовними опікунами, з процесією до церковної брами і проїли Великого Гостя до церкви. У її притворі почала Сусанна Зінчук, в прекрасному народньому одязі, в супроводі юних представників парафій, дорогою українською мовою, гарно виголосила, від цілої церква, гарно привітала Блаженнішого, а потім, у знак пошани, вручила йому китицю троянд такими словами:

„Ми українська молодь Едмонтону і українські діти. Якже ж зуміємо, що можемо мати, більші бажання, ніж книги. Серця наші принесли ти Вам, Блаженнішій Отче, в дарі. Патріярше Церкви нашої й душі наших Володарю! Благословіть нас ручками, що за Христа так довго вайдани носили, Щоб вір ними стратись Церкві й Ви, в Україні ніколи не забувало нам-поміг і сили".

Почалася Свята Літургія, що її служили Блаженнішій Патріярх і Владики Ніл і Димитрій. Над тим, щоб все відбувалося при престолі справно і згідно з обрядом чував молодий ще священик Михайло Ковальчик, Церемоніярем був о. д-р Євген Каминський. Співали Любомир Сивенький і п. Богдан Сигрид. Над порядком в церкві чувався о. Василь Гупало. На Богослужбі був теж присутній мер міста Едмонтону п. Вільям Васильчук. Співом проводив катедральний дяк Василь Зінвчук. Співала цілий час Служба Божа хористка Євангелі, Преосвященній Ніл привітав Блаженнішого і сказав хто ті діти, що заповнили ним церкву.

* * *

СЛОВО ПРИВІТУ Преосвященного Ніла до проповіди Їх Блаженства в суботу, 30-го жовтня 1976

Ваше Блаженство, у час по буту у Фіядельфії. Ню Йорку й Чикаго, ви відвід у Торонті. Монреалі й Оттаві. Вам прегарну нагоду стрінутися з українською молодю.

Сьогоднішній день 30-го жовтня 1976 року, як особливіше стало, припав на зустріч із молоддю Едмонтону, його всіх парафій, а також рідної парафії св. Йосафата, парафії св. Юрія, св. Василія, св. Миколая, св. Володимира, Преславні Свято-Покрови Богоматери й Успення Пресвятої Богородиці, із молоддю Пласту, й Спілкою Української молоді, молоддю Рідних і Двомовних Шкіл. Про молодь у св. Письмі, яка ходимо таке:

„Дозвольте дітям, і не боріть Їм приходити до Мене. Бо таких є царство небесне". О це одна зі сцен, що чудово ружений дитячі віки, на молодому тілі св. Євангелі. Цю му текстові егзегеза надає ширше призначення, бо інтерпретує це місце не лише як ключно до будучого царства неба на небі, але й наше царства небо на землі. Бо молодь це надія цього царства. Молодь це відмолоджування церкви. Молодь це зростаюча бу дучина з її сподіваннями, задатками. І найвищість, що може дати молодь, то й пропадуть будучі чоловіки й жінки. Кожне зове добро, що має на собі добротут молоді, є у найширшому значенні дітоми Божої Церкви. Зайдси така енергійна боротьба Церкви в обороні й виховання.

„І як не будете, як діти, то не ввійдете у царство небесне". Коли Божественний Учитель змовляв ці слова, то три рази свою руку оперту на кучерявій голівці дитячій. Ці очі мав звернені до апостолів. Цей пеан, на честь діточого успособлення є питомий самому Христові. Ці слова, Ваше Блаженство, знайдуть тип дітей, зі шляхетними душами, що мають довір'я до всіх, що з чисті перед нашими очима, а у свойому зовнішньому вигляді, доховали свою повну свіжість, наївність і безпереречність дитячих.

„Істино кажу вам, що коли не наверетесь і не будете як діти, то не ввійдете у небесне царство". Ісус любить дітей. Діти є близько до Христа.

У Христі діти мають вибра не місце. Дитина зайдячує своє управильоване місце у христіянстві.

„І положив на них руки і благословив їх". Була це любов свята, праздна й сердечна. Вона не мала нічого земного, а лише самого у собі. Діти має в собі щось милого, свіжого й рожкішного. І в цьому мена нічого злого, що хтось тішиться квіткою, зрошеною ранньою росою.

Блаженнішій наш Патріярх ще! Сьогодні очі всієї едмонтонської молоді є звернені на Вашу Достойну Особу, як на найдорожчого свойого Гостя.

Едмонтонська молодь, будь ціленівця, коли з уст Вашого Блаженства, почує дороговаз, на своє будуче, незнане життя.

Найдорожчий Наш Гостю! Промовте кілька слів, до нашої едмонтонської молоді.

* * *

Після того Преосвященний попросив Їх Блаженство, щоби промовивши до цього Божого люду.

У духовній науці Блаженній Патріярх заказав хорошим духовним наукам — Юнака. Свята Євангелія запи сала про нього мало слів, але ж слова найбільшої ва ли. Ми, що ЗО, 50 ще 80 чина „буя" послушний Ім (батьками)... і зростав мудрістю і ласкою в Бога та людей". Досить, що молодий має в собі ще і пошану і ло бов батьками, і всім, що їх духовій опіці віддали дити. Бо був щасливий, що не пе стане бути законом Божим і приносить добро і обіцяє Богом благословення. Пошана і любов належить за тем цим установам, які здають про наше вічне добро і дочасне добро, тобто Церкві і державі. Бо добра воля і справжнє щастя молоді виявляє, щоби вона безупинно боролась зі злом, що йде наступом на неї з усіх боків, щоб жила в Божій ласці, у з'єднанні з Господом і щоби в цьому добрі зростала так щоби зможу дуя вона жила Богові і по тією і надією громади. — В великом притиском Блаженнішій говорив і про у ясність дітям і молоді ніль по вчитись і здобувати як найбільше знання.

Під час проповіді лануяла в церкві непорушна ци нина — знак, що присутні з одвертими умами і серця ми слухали слів Проповід ника.

Свята Літургія продовжу валася і коли дійшло до Святого Причастя, дуже ве лике число дітворн, молоді і їхніх батьків прийняли до душ Спасителя.

А після Служби Божої Блаженнішій Патріярх сів перед ступенями солеї і по чав благословити учасників кождого з окрема.

Було вже під полудне, як велике торжество закінчилось і дітвора та молодь вийшла з церкви. На дворі було погідно і тепло. Та ма бть ще ясніше і тепліше було в наших душах.

о. Ю. Ковальський

По св. Літурґії молодь і дітвора підходили до Патріярха Йосифа І. прийняти благословення та поцілувати св. хрест. Фото: Академія.

ОКОМ ГУМОРИСТА

НЕВІСТКА З БЕРДИЧЕВА

Не так давно показували мені на оселі „Верговина" поважного й статечного земляка в пенсіонерських роках, що його доля, чи, як хочете, призначення, несподівано поставило в доволі складну й непередбачену ситуацію фамільного характеру. Ніколи мабуть ніхто, цьому земляков, і не сподівався і не марилось, що на старості років саме тут, на землі Вашінгтона, доблагословить його Господь молодою невісткою з далекої хоч і рідної України, та ще й до того сербського, або жидівського роду!

А почалося воно з того, коли зараз по Першій Матері Божій вернулася з України одна земляка з Астерії, п.Н., що їздила до Києва з туристичною групою агенції Віри Кобасанюк.

— Слухай сюди, Дмитре, — сказала землячка, — мало для тебе новину: я була в Тернополі і відвідала твого сина, Івана, так, як ти мене про це просив. Ну, він нічого собі нарубок, не досить добре тримається, хоч і відсидів своє десять років десятак, на Піночі. Має білає медсестре. Тепер він — інженер, працює в якомусь-там Інституті, але ти зоу забий мене, не пам'ятаю в котрому.

— А як він виглядає?.. Чи дуже постарівся?

— Ну, подивись на свою однаку, — землячка простягнула земляцкої фотокартечки. — Такий самий лисий макогін, як ти, тільки зубів не маєсе, а так майже такий. Але ти його незадовго сам побачиш. В оригінлі.

— Яким чудом?.. Дак — Тобто тут, до Нью Йорку.

Далі землячка розповіла толком, як то воно все вийшло... Там же, в Інституті, на роботі, зазнався один інший молодий секретарку з Бердичева, на ім'я Світлана, років 22. Прекрасно говорить українською мовою, але саме жидівочка. І гоу різниця яку між ними була чималенька, то Світлан не подобала ніяк, і вона стала за нього заляг, та й не принесла з хати гарне воно — напсти на вигляд до Ізраїлю. Якже було синоводіваєсе не скористать з такої оказії?.. Молодята зостукали, куди треба, до відповідних органів, помастили, кого слід, і через три тижні після одруження з ЗАСС-а, в яке обоє були він на руках!

— То чого ж ти мені говориш, що я скоро побачу свого сина тут, у Нью Йорку, коли він познався за своєю єврейкою до Ізраїля? — спитав розгарячкова по земляк.

— Стривай, не загрячись, дай докінчить... Молодята земляка з Астерії. — В Ізраїлю вони обоє відсидять кримінальний період, як їх закон велить, а там, за обопільним і добровільним договоренням — тимчасово розлідуються: вона залишається в Ізраїлю і її не пращовати до кібуцу, а той син, Іван, приїде до Америці, — якщо так, як добрий тато, виключе йому дефіцит...

— Розумієсься, що вишло! — відповів земляк, — та не тільки йому, але їм обом, якщо в вона залоче свою приїзати. Бо яка мені потіха з невістки в кібуці?.. Ну, скажемо, приїде він сюди — якого земляка, з фамільними проблемами, зустрів я цього літа на оселі „Верговина".

І к е р.

► Федеральний міністер транспорту Отто Ленг вивратив від 1973 р. 7,000 доларів на поїздки по Канаді державними літаками. Одна поїздка державним літаком до Саскатуну і назад, куди Ленг найбільше їздить, бо то його виборча округа, коштує 7,000 доларів. А один жинток перлої кляси на літак Ер Канада до Саскатуну й назад коштує 412 доларів.

Успішна праця Товариства мужчин

ПРИ КАТЕДРІ СВ. ПОСАФАТА

Цей рік добігає кінця, але праця в нашому житті БУК — Тов. мужчин набирає щораз більшого розмаху. Бо всі члени спрямовані своїми думками на те, щоб день який швидше приближається, і на який вони так довго очікували, а саме на чолок будови Культурного Центру при нашій катедрі. Сам цей момент зрозуміло, вони були ініціятором цього пляну під самого початку. Звичайно в рамках актуальностей включились в ту кампанію всі організації при парафії, як також всі парафіяни, бо потреба приходу і витягнення приміщення при катедральному храмі є всім ясна. Скромне приміщення під катедрою, зимою дуже не опалювальне, не від повідає теперішним вимогам часу. А життя і розвиток парафії у великій мірі залежить від вигідного і доступного приміщення, де могли збиратись молоді і старші на різні окасії, і вести своєю працю. До речі, це ми бачимо в інших парафіях Едмонтону, де такі у-приміщення існують. То чому катедральна парафія не може мати подібних умов? Це проблитання дало поштовх до теперішнього проекту будови, який вже далеко зайшов від початкових стадій, і позбирано першу до успішного зведення. З великим ентузіязмом, і запокоєю підтримкою душки о. парох митрат Ю. Ковальський, як також дальшої підтримки парафіян Владики: Преосв. Ніл і Преосв. Димитрій, Товариство мужчин в цьому році приєвятило ще більше уваги для набуття фондів і за ініціятивою кількох членів під керівництвом п. В. Кульчицького про-

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Неділя, 21-го листопада:

В залі УНД-ому осіннй бал пар Марійської Дружини — відділу ЛУБК парафія св. Юрія Побідоносця від год. 2-ї попол. (9620 - 109 ave).

Пічне базяру діти святошорівської рідної школи заложать поміж Героїм 1-го Листопада.

ці і тим улекшити тягар, який несуть одиниці, як то є часто-густо буває. Сумніву по будуще вже не повинно бути в нікого, а чим скорше доведемо до кінця цю справу, тим скорше зможем приступити до іншого проекту а саме будови старечого дому, якого нам тоже дуже потрібно. Може дехто скаже, що вже за великі амбіції, але при повній співпраці всіх парафіян це можна здійснити і ми не будем першими щоби таке осягнути.

В. М.-ч.

Комітет Сприяння Української Національній Раді в Едмонтоні

До Преосвященного Владики Ніла Сіварина, Едмонтон, Альберта

Ваше Преосвященство!

Управа Комітету Сприяння Української Національній Раді в Едмонтоні, висловлює Вам і всій Вашій Єпархії глибоке співчуття з приводу смерти бл. п. о. митрата д-ра Василя Ляби, що сталася 10-го листопада ц.р.

Покійний був великим і відданим прихильником Держава ного Центру Української Народньої Республіки в екзилі, і цирий жертводавець на УНР. Знаємо, що Покійний був не тільки провідним священиком Української Католицької Церкви, але також провідним членом багатьох українських патріотичних організацій.

Нехай Милосердний наш Господь прийме душу спочилого до своїх Небесних осель. Вам і всій Вашій Єпархії дерусе свою милосердну опіку. Царство Йому небесне! Нехай з Богом спочиває! А ми про Нього, будемо вічно зберігати найкращу пам'ять, як яку Покійний заслужив у серцях ла тріотів Державного Центру Української Народньої Республіки в екзилі. Вічна йому пам'ять!

З христянськими і глибокими до Вас співчуттям.

За Управу Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні

К. М. Теличко, голова

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ◆ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◆ Видає Спілка „Українські вісті".
Published every Thursday in Edmonton ◆ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◆ Yearly subscription in Canada — $7.50, in other countries — $9.00.
Ukrainian News, 10967 - 97 St., Edmonton, Alta T5H 2M8
Телефон 422-5768 Telephone
Second class mail registration number 1035.

КОМЕНТАР

МАЙБУТНЄ УКРАЇНСЬКОЇ ІНТЕЛІҐЕНЦІЇ

(УПБ, Рим) — Старша українська еміґрація, хоч, в загальному, не вирізнялась високою освітою здала суспільний іспит зрілости, чого доказом є церкви, організації, школи, преса. Одначе та похвала не відноситься до всіх членів старої ґенерації.

В різних ділянках, наприклад політичних, релігійних і культурних, людей можна поділити на три групи: ті, що є за якоюсь справою; ті, що є рішуче противні; і ті, що не знають чого хочуть або чого мають хотіти та й звичайно йдуть сліпо за тими, що мають верх або за тим, що є в моді. І тому треба подивляти ту старшу еміґрацію, що в таких умовинах потрапила осягнути згадані здобутки.

Нова інтеліґенція, з часів другої світової війни, деколи заблисла немов метеор і згоріла без сліду, навіть не потрапила вдержати того, що створила старша ґенерація. І є випадки, що їхні діти не знають ні української мови, ні української культури. Ще інші з нової інтеліґенції працювали для чужинців на своїх поселеннях і держались здалека від української спільноти. Ще інші, не маючи підготовки до фактичних умов життя і праці на поселеннях — бо про те не вчили їх в українських школах чи на університетах — змарнувалися, часто з браку суспільної зрілости, бо розчарувались тим, що в демокатії можна осягнути щось без зусиль спільноти й співпрацею з нею.

Найцікавішою групою найновішої еміґрації є ті, що мали високу освіту і не хворували на комплекс меншевартости й скоро зорієнтувались в суспільних умовинах місця поселення. Вони зрозуміли, що без власного культурного коріння можна сподіватись тільки легковаження з боку високовчених людей, бо відомо, що навіть найкращі квіти відтяті від коріння мандрують на смітник. А хотячи собі помогти в дійсності свого демократичного окруження, творили парафії, українські організації, наукові установи, школи, радіопередачі і т.п. Водночас ті самі люди позитивно працюють на своїх становищах для добра спільноти, в якій находяться.

Нераз декому здається, що вдержання зв'язку з старою ґенерацією є радше неґативом чи чимось від'ємним — зокрема це помітне у півінтеліґентів, що пописуються своєю іґноранцією культури взагалі, а передусім української культури зокрема. Що гірше, в порівнанню до старої еміґрації, для якої український душпастир був не тільки душпастирем, але дорадником і помічником в багатьох особистих, родинних, суспільних і політичних справах, нова еміґрація рідко бачить потребу опертися на авторитет свого українського священика, бо бачить, що він не розуміє її ментальности й потреб українського еміґранта. Зрештою, ніхто не навчив нових еміґрантів перед виїздом на еміґрацію, що мають робити з своїм спадкоємством українським і християнсько-католицьким, приймаючи громадянство даної країни, якої частина могла бути й не християнська. На це не було й можливостей. Ніхто не навчив тої нановішої української еміґрації гармонізувати найвищі духові вартости української-християнської культури й культури країн поселення, і то в суспільній ґльобальній перспективі. Багатьом доводилось це робити самим, частинно зробило цю роботу організоване життя, яке перша еміґрація не всюди могла належно зробити, щоб не остатись „людьми без коріння".

Частина української еміґрації, що пішла за прикладом тої поразки у формі „людей без коріння", впала в хворобу комплексу меншевартости, в параліж культурної апатії й вкінці втратила свою людську гідність, топтаючи ногами своє двотисячне спадкоємство української культури, здобуте в ділянці університетських наук, мистецтва, літератури, політичної думки й християнської цивілізації. А вже жалюгідними є факти, коли українець на чужині соромиться своєї тисячолітньої української культури супроти нераз лиш двістілітньої іншої культури, або своєї двотисячлітньої християнської культури серед джунґлі різних віровизнань чи безвірства.

Тут варто навести приклад святих слов'янських апостолів Кирила й Методія. Оба брати були греками з Солуня, і здобули найвищу тодішню освіту. Кирила навіть називали „філософом", а старший Методій був — губернатором. Обидва лучили в собі в предивний спосіб високу світську культуру, глибоке богословське знання і внутрішню аскезу. Що більше, вони стали зразком, гідним наслідування в ділянці гармонії різних культур і традицій в Церкві, а навіть прикладом, як боротись за приміщення народніх культур в душпастирстві з переважаючою церковною і державною культурою. Обидва брати були спадкоємцями славної грецької культури, якою у великій мірі живуть сьогодні західня, американська й церковна культура. Обидва деякий час працювали серед Хозар на землях між Чорним і Каспійським морем. І не хорували на комплекс вищости чи то грецької чи католицької.

Вкінці вислано їх на Моравію. На тім новім полі душпастирської і культурної праці обидва брати не жадали, щоб „варвари", як називали греки тих людей що не говорили по грецьки, вчилися грецької мови, якщо хочуть стати цивілізованими хистиянами-католиками, але самі взялися за вивчення слов'янської мови, для якої мусіли винайти відповідне письмо, на те тільки, щоб слов'янам дати їхню літературну мову, їхнє письмо і їхню культуру. Що більше переклали вони на слов'янську мову Св. Письмо й Св. Літургію, що викликало переполох серед багатьох візантійських греків, серед римських літурґістів і серед німецьких політиків світських і духовних. Об'єднані сили тих трьох противних їм таборів доложили всіх зусиль, щоб знищити в ім'я добра Церкви й цивілізації діло Братів для слов'ян. Їх оскаржено про розбиття Церкви, про єресь, про зраду культури і т.п. перед світською і церковною владою, а навіть перед Папою. Серед таких церковно-політичних гураґанів Брати виявили великість духа й аскетичного вироблення, а водночас непохитну вірність до Апостольського Престолу. За кожним разом Папи, провіривши докладно оскарження, ставали по боці Братів. Кирило помер у [illegible] Методія — вже, як епископа, німецькі еписко- [illegible]чили й щойно по двох роках, під натиском Папи, випустили, щоб міг він далі працювати серед слов'ян.

Сьогодні щораз більше оцінюємо діло святих Кирила й Методія. Їхнє діло є зразком і для нашої духовної і світської інтеліґенції, а також і для душпастирської праці, коли постійно маліє число молодих душпастирів, які знали б і уживали б української мови та розуміли б українського й католицького духа. Ті українські вірні не думають зривати єдности з Апостольським Престолом ні з країнами, що їх більше чи менше гостинно прийняли, ні ніде інде, коли хочуть в християнсько-католицькім дусі й в рідному дусі служити Богові українською Літурґією і традицією.

Церква канонізувала святих Кирила й Методія, що працювали для добра слов'ян і їх ідентичности, а не їх гонителів-єпископів, що були противні тому для своїх колоніяльних цілей. Папа Лев XIII поширив культ Кирила й Методія на цілий світ і проголосив їх патронами слов'янських народів. В 1963 р. слов'янський науковий світ відзначував 1100-річчя їхньої апостольської праці серед слов'ян. На міжнароднім конґресі славістів сензаційною була проповідь реґенсбурського єпископа Рудольфа Ґрабера, в якій він прилюдно перепрошував св. Методія, в імені своїх попередників, за ті кривди й несправедливості, які вони йому вчинили. Крім цього II Ватиканський Собор (в Конституції „Церква в сучасному світі") широко пише про значення плекання власної традиції й культури для добра людей і Церкви. А в документі „Про Єпископів", Собор пригадує Єпископам журбу про традицію і народню культуру.

Сьогодні стало свого рода „модою" говорити на американських університетах про етнічність і американські політичні діячі беруть вже поважно під увагу слушні домагання етнічних меншостей багатокультурного населення США. Поштовхом до того була расова проблема в США й вимога негрів бути повноправними громадянами. Та, на жаль, в США є українці, котрі мають комплекс нижчости, бо їх не кормлено правдивою тисячилітньою українською культурою, університетською, релігійною і народньою та й не сказано їм про права, признані їм світською і церковною владою, щодо плекання рідної мови й культури.

Нині нема такого, щоб сумнівався, що великою поразкою Церкви був розкол з XI ст., що роздер Церкву на дві частини: грецько-слов'янську й римо-латинську. Але нема також такого, що сумнівався б, що було б не дійшло до тої вікової трагедії, якщо б за прикладом святих Кирила й Методія тодішня грецька й римська інтеліґенція зуміла згармонізувати у власнім житті й в житті церковнім та суспільнім великі вартості грецькі, латинські й слов'янські. Розкол став „необхідним", коли люди, маючи хворобливий комплекс вищости, собою взаємно погорджували, себе не розуміли й себе осуджували. Таке внутрішнє роздвоєння довело до зовнішнього роздертя, яке кровавить не загоєною раною вже тисячу років!

Святі Кирило й Методій є також прикладом і дороговказом, на випадок переслідування зі сторони тих, від котрих людина повинна сподіватися помочі. Очевидно, можна боронитися всіми чесними і інтеліґентними способами, для добра душ і для добра загалу. А в конфлікті з льокальними й народніми церковними властями, треба за прикладом святих Братів пильно, по можности особисто і об'єктивно поінформувати найвищу церковну владу в Римі про цілу справу. Не вільно наївно думати, що Рим чи Вашинґтон про все добре знає і повинен знати, бо болючі непорозуміння постають тоді, коли таку інформацію занедбано, або коли вона є одностороння або суб'єктивна.

Оснування й праця Українського Католицького Університету ім. св. Климента Папи, разом з Філіями, має на меті поставити на чужині перед очі нашим людям скарби рідної науки й культури, показати світові українську духовість і культурне та церковне надбання тисячліт враз із правами, що ставлять нас у народів вільних колі.

КОМУНІСТИЧНИЙ БЛЬОК ПІД ТИСКОМ ВЕЛИКОЇ РЕЦЕСІЇ

Степан Женецький

Комуністична преса, а зокрема преса Сов. Союзу, широко розписується про сучасну рецесію на Заході, яка, до речі, вже проходить. Рецесія, пишуть комуністичні часописи, діє тільки в капіталістичних країнах, а соціялістичні країни її не знають... А це знак, пишуть комуністичні часописи, що соціялістична система краща від капіталістичної.

А тимчасом це не так, як пишуть комуністичні хвальки: рецесія існує не тільки в західніх країнах — вона існує, і то в багато більших розмірах, також і в комуністичних державах. Перехвалки комуністичних верховодів, що нібито в соціялістичних країнах немає і не буде рецесії — розбиваються об тверді економічні факти.

Як відмічують з насміхом західні економічні знавці, на вершинній конференції комуністичних держав, що відбулася в червні ц.р. в Сх. Берліні, Німеччина, комуністичні головачі покпивали собі в своїх коментарах із західньої монетарної нестійкости та зростаючого безробіття.

І ще тільки два місяці тому, на нарадах комуністичного Комітету у спільної економічної допомоги, який скорочено називається КОМЕКОН, комуністичні верховоди хвацько проголосили початок нового п'ятирічного економічного пляну: 1976-80. Комунікат з цієї наради нахвалювався, що в „соціялістичних країнах запевнений постійний зріст життєвого рівня робітників і селян".

А як ця комуністична хвалькуватість виглядає насправді? Як в дійсності виглядає цей „ріст життєвого рівня в соціялістичних країнах"?

Цю чванькуватість, чи вірніше, брехню, комуністичних ватажків, про те, що ні би-то в „соціялістичних країнах немає, і не буде, рецесії, та що там постійно збільшується життьовий рівень населення" — рішучо заперечують голі факти.

І так: в той сам час, коли КООМЕКОН відбував свої наради в Сх. Берліні, де говорилося багато про економічні трудноші Заходу, та запевнялося про економічний ріст у „соціялістичних країнах" - вибухає велика економічна криза в комуністичній Польщі. Як відомо, польський комуністичний уряд був підніс 65 відсоткову підвишку цін на м'ясо. На цю підвишку польське робітництво гостро зареаґувало: в кількох містах польські робітники покинули працю, вийшли на вулиці і почали протестні демонстрації. Польський комуністичний уряд налякався і негайно відкликав підвишку цін. Коли робітництво втихомирило ся, варшавський уряд пробував наново піднести ціни на м'ясо, але вже тільки на 25%, але й цього не виконав і ціни залишилися ті самі. Видно Польський головний комуністичний ватажок, Ґерек, побоявся піднести ціни, щоб не полетів з уряду так, як полетів Гомулка, якого він зрештою сам зіпхав з найвищого стільця під час подібних економічних заворушень в портових містах над Балтиком — Гданську, Гдині і Штетині.

Дебати польського комуністичного уряду над цінами ведуться далі, бо польські комуністичні головачі не знають що з тим фактом робити: з одного боку ціни на сільські продукти конечно треба піднести, зокрема на м'ясо, бо держава дуже дуже багато на них тратить — а з другої сторони Ґерек боїться підносити ціни на сільсько-господарські продукти, щоб не напитати собі такої самої біди, як його попередник, Гомулка.

Нарешті польський комуністичний уряд став на тому, що не буде підносити ціни на м'ясо, і також не буде заводити на нього карткової системи, як це спершу плянував. Замість того, Ґерек закликами просить польське робітництво видайніше працювати, і тим перемогти всі економічні труднощі в Польщі.

Не краще діється і в комуністичній Чехословаччині. Там прем'єр Гусак звільнив з уряду аж двох заступників прем'єра, Франтішка Гамоуса і Яна Грегора, та одного міністра — до речі, міністра хліборобства — Богуслава Вецера. Причина їх звільнення: недописала економіка! Обох заступників прем'єра звільнено із-за того, що випродуковано обмаль енерґії, за яку вони відповідали. Знова ж звільнення і заміна іншим міністра сільського господарства — означає недомагання в тому ж сільськомуго сподарстві, що сталися з інших причин, аніж непригожа погода.

Подібно як у Польщі, також і на Угорщині споживання перевищає національний прихід, наслідком чого в країні ростуть ціни і шириться загальна дорожнеча. Угорщина має велункий недобір в розрахунках з державами твердої валюти, значить із західніми країнами. Щоб його вирівняти, Будапешт плянує подвоїти свій експорт на Захід в найближчих п'ятьох роках.

Угорський намісник Московії, Кадар, має троха менше клопотів із ростом цін у себе, як польський намісник тієї ж Московії, Ґерек: бо в той час, як польське робітництво відповіло бунтом за піднесення цін на м'ясо — то угорський уряд підносив ціни повільніше, і тому до заворушень не дійшло. Видко, мадяри ще добре пам'ятають повстання проти комуністичного уряду, яке кроваво здусила Москва, і тому заховуються спокійніше, як поляки.

Подібні економічні труднощі існують також і в решті комуністичних европейських країн — Болгарії, Румунії і Ст. Німеччині, тільки про них менше продістається вісток на Захід.

Такі самі економічні труднощі існують також в незалежних від Москви двох інших комуністичних країнах — Югославії і Альбанії. Як відомо з преси, Югославія, щоб допомогти розвязати масове безробіття в себе дома, дозволяє своїм робітникам виїжджати на заробітки до західньо-европейських країн, головним чином до Зах. Німеччини.

А в самому Сов. Союзі „так добре" стоять економічні, а головним чином сільсько-господарські справи, що він уже від кількох років закуповує мільйони тонн збіжжя на Заході, головно у ЗСА й Канаді, щоб прокормити своє населення.

Отака-то правда про „кращість" соціялістичної, значить комуністичної системи, над капіталістичною, у світлі фактів, а не комуністичної пропаганди.

Комуністичні верховоди тому показують пальцем на рецесію в західніх країнах, яка зрештою, як ми це вже зазначили вище, вже проходить, щоб відвернути увагу світа, а в першій мірі своїх власних громадян, від тих постійних, великих економічних, а головним чином, сільсько-господарських трудностей, а насправді, криз, які в них постійно існують.

Виявлено ще одну українську трагедію

Українських вояків червоної армії, що були перейшли на сторону угорської революції в 1965-му році — видано совєтам.

Про цю велику українську трагедію (котру з черги?), довідуємося з почитного американського консервативного журналу „Нейшенел Ревю", що його видає й редаґує відомий американський журналіст і колюмніст, Вілям Баклі.

В 37-му ч. цього журналу, з дня 1-го жовтня ц.р., в рубриці „Листи до редакції", один з тих українців, вояків червоної армії, що були перейшли на сторону угорських протикомуністичних борців в під час угорського повстання в 1956-му році, написав листа до редакції цього журналу під заголовком „Українські дезертери" в якому пише:

„Прошу дозволити мені, постійному читачеві „НР", помістити деякі вияснення. Лист Віліяма С. Гамма в 25-му ч. з липня Вашого журналу, згадує про трагедію, яку я ща-

(закінчення на стор. 5.)

ПОЛТАВА

історична повість (155)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

II. БОЇ

Його занесли до кватири, в дімку під самими окопами Полтави.

— — — — — — — — — —

„Твая куля рішить про долю східньої Европи", — сказав Піпер до Левенгавпта, замикаючи двері за хірургом, що лишився сам-на-сам з королем.

XLVI.

„Ріжте!" — кликав король, простягаючи ногу. — „Чого ви чекаєте? Кажу вам: ріжте!"

Хірург підложив під ногу подушку і пробував скинути чобіт. Але нога напухла і чобіт був повний крови. Хірург відрізав зразу холяву, а коли все таки годі було увільнити ногу, протяв і пришву. Натиск на пухлину спричинював королеві страшний біль, але він не стогнав і не пручався, тільки закусив зуби і заохочував хірурга: „ріжте, ріжте, це нішо!"

Показалося, що ціла стопа була почарашана, множество дрібних відскалків кости прийшлося вишукувати й вибірати. Хірург аж потився, а король не хотів жадного асистента, тільки сам підтримував закервавлену ногу.

Тривала ця операція добру годину, аж обв'язано ногу і король дозволив увійти до себе Піперові і Реншільдові.

Стояли біля постелі і навіть Піпер, якого в Европі вважали одним із найкращих дипльоматів, не міг підшукати відповідного слова. Тільки сердечне спочуття пробивалося на обличчах людей, котрі останніми часами відзивалися про свого короля так, буцім то з цілої душі ненавиділи його.

Король глянув на них. „Панове тривожаться мною? Це дрібниця. Рана не страшна. За кілька днів, я знов буду їздити конем".

— — — — — — — — — —

„Ви чули?" — питався Реншільд Піпера, виходячи з королівської кватири. — „Він за кілька днів знов хоче їздити так, як нинішної ночі. Що за непоправний молодий чоловік!"

„Ґеній!" — здвигнув раменами Піпер.

Реншільд тим разом не перечив. „Дійсно, звичайний чоловік не годен так побороти болю. Наш король незвичайна людина".

Хвилину йшли мовчки, хильцем, попри вал, бо кулі літали як чмілі.

„Зайдім на хвилину в траншею", — відізвався Піпер. — „Я утомився".

„Ексцеленціє. Від кулі не втечеш, вона, як хоче то й у постелі тебе знайде, все одно, чи боїшся її, чи ні. От наш король, який смільчак, а всеж таки знайшла його тая, котру вилили для нього".

„І в саму п'яту влучила". — завважив Піпер. — „Як Ахілля".

„Як Ахілля!" — не повторив, а свиснув Реншільд.

„І до Трої тут не дуже то далеко, лиш через море".

„Через море крови, пане графе", — повторив Піпер і присів, бо попри голозу перелетіла йому куля.

„Фу, чорт!" — зкляв Реншільд. — „Навіть побалакати спокійно не дадуть".

XLVII.

В Жуках з тої пори, як прийшла вість про збурення Січі панував похоронний настрій.

Усякий робив своє діло, але видно було, що в душі щось його мулить.

Важко було погодитися з гадкою, що не стало того гнізда, з котрого вилітали степові вірли.

В порівнанню з утратою Батурина, Переволочної, або хочби й Старих Санжарів страти в людях на Січі не були великі, алеж все таки — це була Січ! Не оден провів там свої молоді літа, а їх не забувається ніколи.

Гетьман відхорував вість про упадок Січи і тепер як воно справді було, ніхто не знав.

Аж одного вечера на кватиру до Чуйкевичів зайшов Мручко.

Звичайно веселий і навіть у теперішні важкі часи жартовливий, а нині був як осінна днина.

„Сотнику, я вас таким не люблю", — почала Обидовська.

„Я сам себе таким не люблю", — відповів Мручко, шарпаючи свій сивавий вус. — „Та нічого, ласкава пані, не вдієш, бо і Мручко має не лиш губу, а й серце".

„Влюбився сотник?" — зажартувала собі Ганна.

Мручко з докором подивився на неї. „Запорожця стрінув, що зі збуреної Січі до Гордієнка втік", — відрубав.

В хаті зробилося, хоч мак сій. Всі присунулися ближче до Мручка і очима просили щоб розказувати і він почав: „Яковлєв, збуривши Старий і Новий Кодак, післав в оден бік підполковника Баріна і нашого полковника Кандабу, а в другий царського війська підполковника Башмакова, щоб ловили й мордували де якого лиш стрінуть Запорожця, Мазепинця, одним словом, Українця. Сам він неділь тому п'ять до Камяного Затону біля Січи човнами приплив, а на Січ післав письмо князя Меншікова, щоб Запорожці здалися..."

„А Запорожці?" — спитало кілька голосів нараз.

„Кинули письмо разом з післанцем у Дніпро. Дніпрові води розлилися широко, до Січі годі було приступити. Яковлєв висипав шанці і з гармат став обстрілювати Січу. Гадаючи, що досить її дошкулив, на лодках припустив штурм".

„А Запорожці?" — спитали знов ті самі голоси.

„Оборонялися хоробро. Кількасот Москалів у завзятім бою лягло, більше ніж було всіх Запорожців у Січі, бо було їх там душ триста з лишком, інші з Гордієнком пішли".

„І що, і що?" — питалися, очима повисаючи на устах оповідача.

„І булаб Січ відперла Москву, колиб не зрада".

„Зра-а-да...?"

„Зрадив наш таки чоловік, Гнат Ґалаґан, бодай би його сира земля не прийняла, бодай би його ім'я разом з Носовим во віки проклятє було! Ґалаґан надтягнув зі своїм полком і з драґунами князя Волконського. Запорожці, побачивши далеко в степу куряву, думали, що це надходять Татари, котрих їм хан у допомогу прислати обіцяв і врадувалися дуже. Аж незабаром виявилося, що це за пособники прийшли. Гнат Ґалаґан добре знав Січ, бо й сам колись пробував у ній, знав плян фортеци, всі її заходи й переходи, всі тайни, яких Яковлєв знати не міг. Підіхавши до Січі, гукнув. „Піддайтеся і покоріться. Вас помилують. Я на це хрест святий цілую!" Скажіть, якже було не повірити колишньому кошовому?" — спитав Мручко і глянув по зібрних. Та ніхто й пари з уст не пустив.

„Запорожців під тую пору обмаль було на Січі. Як кажу, душ живих сотень три з лишком, а ворога сила! Так повірили Ґалаґанові і — здалися".

„І — здалися", — сумно притакнув Чуйкевич.

„А Ґалаґан?" — спитала Ганна і глянула на Мручка повними сліз очима.

„Хто раз свого рейментаря зрадив і на чужу службу пішов, лицарської чести позбувся, той не чоловік, а звір. Як звір лютував пан Ґалаґан на Січі. Товаришів своїх по „достоінству" казнив. Одним рубав голови, других вішав, інших мордував так, як у поганстві за давних мучеників не бувало. Як у Батурині, так і тут на тратвах до шибениць і хрестів прибивали людей і пускали для постраху Дніпром. Тьфу!"

Плюнув і очі рукою прикрив. Видно, що не міг спокійно розказувати про тії звірства. Чуйкевич нервово ходив по хаті, Мотря крізь вікно дивилася кудись у далечінь.

Комуністичний бльок . . .

(продовження з стор. 4.)

сливо пережив, але якої ніколи не забуду. Гамма пише, що... „деякі частини російських (рашіян) військ (в Будапešті 1956 р.) здезертували і боролися разом з угорцями". Це правда, тільки ті вояки були українці, а не росіяни. Це була боєва дивізія, в повній боєвій силі, що була стаціована в Підкарпатській воєнній окрузі біля Львова, (в Городку). Вона була заалярмована і післана до Гатван, на Угорщині, на самому початку заворушення. Четвертого грудня її вислано до Будапешту. Там біля сімсот вояків здезертували на сторону угорців. Автор цього листа був серед тих „дезертирів". Ми боролися з угорцями і відійшли з ними до Австрії. Там усі вояки в сов. уніформах були відокремлені і приміщені в таборах у Брук-у і Лейтга. Там приміщено біля 800 вояків з різних сов. частин. Нас переслухували офіцери американської армії, які були дуже прихильні до нас. Після одного, чи двох тижнів, тих сов. вояків заван тажено до поїздів (під претекстом перевезення до іншого табору) і завезено до Гегейшалом-у в Угорщині, де їх усіх (в повній таємниці, як пізніше говорили австрійці) передано совєтам. Мене минула ця доля тому, що я пару днів раніше, ще з кількома вояками, втік з табору і пішов до Відня. Там щасливо найшов земляків-українців, які допомогли мені і іншим дістатися до Німеччини, а звідси до США.

„Ця видача наших товаришів американськими властями, не було чимось незвичним в недавній історії. Такі видачі були часті в бігу Другої св. війни. Це було правдоподібно частиною свого роду „органічних відносин" між США й СССР від часу визнання Рузвелтом Сов. Союз в 1933 року — це є точно в цей сам час, коли мільйони українців гинули від совєтами вчиненого голоду. Сам голод не був злим бізнесом для США. Голод в кормильниці Европи знищив продукуючу пшеницю клясу в Україні. Це стало в пригоді американським фармерам, які тепер мають спромогу майже кожного року продавати пшеницю для власників совєтських невільників".

„Філядельфія, Па. Прізвища не подається".

Отака-то трагедія стрінула тих українських вояків червоної армії, які перейшли були під час угорського протикомуністичного повстання в 1956 р. на сторону угорців, щоб боротися з ними, і знищити раз назавжди, як вірили вони, прокляту московську комуну: їх видав Захід московським вбивникам!

А яка доля їх стрінула — ніхто не знає — можна тільки здогадуватися: концтабори, або й розстріли.

Надя Команецька, героїня Монреальської Олімпіяди — українка

Про цьогорічну Олімпіяду в Монреалі, українська преса у вільному світі багато розписувалася. Зокрема багато вона писала про протимосковські демонстрації, що їх вдало проводила українська молодь з Канади і США. Українська вільна преса подала також список українських спортовців, що брали участь в рядах спортовців Сов. Союзу, які змагалися не на славу України, а на славу її гнобительки — Московії, та про їхні великі осяги. На жаль, звертаючи всю увагу на українських спортовців, що змагалися в рядах змагунів СССР, українська преса не звернула уваги на українських спортовців, що змагалися в рядах спортовців інших країн.

Зокрема, чомусь не звернула українська вільна преса уваги на те, що зірка Монреальської Олімпіяди, яка задивувала світ своєю гімнастичною справністю, молоденька і гарненька Надя Команецька, що змагалися в красках Румунії — це українка.

Правда, про це, що Надя Команецька, українка, говорили українці у вільному світі, що походять з Буковини, яка тепер находиться в складі Румунії. Були навіть такі серед них, які говорили, що знають родину Команецьких. Але ці вістки до української преси не продісталися.

Про це, що Надя Команецька, українка, свідчить наявно новинка в американському часописі „Кріщен Саєнс Монітор", що появляється в Бостоні, Мериленського стейту. В новинці того часопису під заголовском „Американськ к и й телевізійний дебют Наді Команецької", написано:

„Гімнастка Надя Команецька (прізвище Команецька подається зрумунщене: Команекі), зірка Монреальських Олімпійських ігрищ, прибуде до Америки на телевізійні виступи 18 листопада. Програма цих виступів буде проходити під заголовком: „Надя з Румунії — з любовю".

„Комік Філіп Вілсон буде господарем СБС-передач, співпродуцентами яких є його Клеров компанія і румунська телевізія. Вілсон і молоденька атлетка відвідають її село в Карпатах, як рівнож Бухарестський цирк і Фестіваль румунських танків. Монте Кай і Дік Фостер є екзекутивними продуцентами цієї спеціяльної передачі. Мр. Фостер також випродукував сценарій „Пеґгі Флефінг на відвідинах в Сов. Союзі".

З тієї коротенької нотатки ясно, що Надя Команецька — українка. Про це переконливо свідчать не тільки її чисто українські ім'я і прізвище (останнє румуни зрумунізували і з Команецької зробили — Команекі), як рівнож і те, що вона родом з села в Карпатах, назви якого на жаль досі ніде не подано. Отже Надя Команецька — уродлива, молоденька українська гуцулочка.

Також під час попередньої Олімпіяди зіркою ігрищ була також українська гімнастка — Ольга Корбут, яку привласнили собі еміграційні білоруси. А що Ольга Корбут була українкою, а не білорускою — про це вона сама говорила українцям під час Олімпіяди. Її родичі переїхали жити з України до Мінська, і на тій підставі еміграційні білоруси зробили з неї цілком безпідставно — біруску.

За наших талановитих і здібних людей нам треба обстоювати, а не віддавати з легкої руки іншим національностям, щоб вони ними величалися.

Пам'ятник сл. п. Миколи Понеділка, проєкту інж. А. Сумика

Не хочеться вірити, що серед нас вже немає всіма любленого і все милобаченого Миколи Понеділка, який нас не раз радував, веселив та оживляв своїм глибоким ліричним словом. Воно все було творче сповнене внутрішніх переживань і випливало з його серця та душі. На жаль, це сумна дійсність, бож по волі Божій Микола Понеділок перенісся в інший світ — світ Всевишнього, а на його могилі, із-за дбайливости Юрія Стефаника та друзів виріс оригінальний пам'ятник. Справді, невіджалувана втрата, бож в особі Миколи Понеділка ми мали надзвичайно чесну та милу людину з непересічним літературним талантом, який творив для непроминальної скарбниці української культури. Твори його були випещені, глибоко осмислені, в них були журба і радість, холод й затишний куток, самота й товариство, любов і надія — все те, що складається на людське життя, себто чим жив Микола Понеділок. Можна поставити твердженя, що Микола був сприємливий і люблений всіма, так за його життя, як і після його передчасної смерти. Про це говорять багатолюдні похорони, як також багаточисленна присутність його друзів, приятелів та любителів його творчости під час посвячення пам'ятника 12-го вересня ц.р. на Баунд Бруку.

Посвячення пам'ятника довершив митрофорний протоієрей о. декан В. Желехвіський у сослуженні протопресвітера о. Ф. Шпаченка, які відправили Панахиду. Після посвячення о. Б. Желехівський виголосив слово у пам'ять Миколи Понеділка, вказуючи на його багатотрудивий життьовий шлях. Над могилою теж промовляв голова „Слова" О. Тарнавський, підкреслюючи творчий шлях Миколи у літературі. Це, ці здобутки його творчости, що залишаться і будуть пригадувати його світлу пам'ять і передавтимуть цю пам'ять про нього з роду у рід.

Проєкт пам'ятника належить інж. А. Сумикові, а виконання в камені — Безсоніву. Проєкт пам'ятника є оригінальний. Він складається з трьох частин: надгробної плити, що покладена на площину могили, постаменту і вертикальної плити. По середині плити, в горішній частині зроблено отвір — виріз, у якому приміщено погруддя Миколи Понеділка роботи покійного Сергія Литвиненка. Погруддя було виконане у молодшому віці Миколи і тому вираз обличчя представлений дещо відмінно, як ми звикли в останньому часі його бачити. На поземій плиті є вирізьблена книжка з написом з його твору „Зорепад". Пам'ятник виконано з гарного чорного мармуру і він композиційно добре згармонізований.

Після надгробних відправ й промов у приміщенні місцевої залі відбулася тризна, яку відкрила, вітаючи зібраних і нею опісля керувала в імені Об'єднання Письменників „Слово" і приятелів Уляна Любович, яка сама також близько дружила з Миколою. Тризну розпочато молитвою, яку провів о. Б. Желехівський. Так на посвяченні пам'ятника, як і на тризні було багато учасників з різних місцевостей і то не тільки письменники, але й визначні українські громадяни. Після перекуски з промовами на пошану Миколи виступили: почесний голова Об'єднання Письменників „Слово" проф. Гр. Костюк, голова Спілки Українських Журналістів Ольга Кузьмович, від кредитівки і православної громади П. Крамаренко, від друзів, а також Об'єднання Демократичної Української Молоді д-р Є. Федоренко, М. Черешньовський, адв. О. Германюк, Гр. Яремчук й інші. Промовляючи, Ізидора Борисова відмітила, що Микола умів своїми вдумливими виступами зворушувати. Таке враження залишилось у Борисової відтоді, коли його вперше почула. На закінчення говорив ініціятор й організатор посвячення пам'ятника й тризни на пошану Миколи, Юрій Стефаник, з Едмонтону, дякуючи всім, що прийшли пом'янути світлої пам'яті Миколу.

Хоч Микола Понеділок не мав тут на чужині ні ближчої, ні дальшої родини, яка б могла занятись його справами, але зате мав щирих друзів і приятелів, які зайнялись упорядкуванням його туземних справ — поставленням пам'ятника, підготовою посвячення і тризною. Тут у першу чергу треба назвати вже повище згаданого Юрія Стефаника, який солідно й дбайливо сповнив останню волю Миколи. Поруч з ним підготовою займались: І. Керницький і Уляна Любович та Р. Маланчук від Об'єднання Письменників „Слово", двр. А. Заліско від кредитівки М. Івасівка й інж. А. Сумик від приятелів. Гідно та достойно пом'янули Миколу Понеділка під час посвячення пам'ятника на його могилі у Баунд Бруку.

М. Галів

ЕВРОПА

СіПіЕр пропонує Вам два польоти тижнево

до Амстердаму без задержки

зі сполуками до багатьох інших міст у Европі

Прийдіть й подорожуйте літаком СіПіЕр й дозвольте нам завести Вас до дому в Україну, Польщу або до Росії.

Ми можемо мигом перевезти Вас якого небудь тижня на одному із чудових джетів СіПіЕр помаранчевої краски без задержки до Амстердаму коротшою дорогою через бігун в Україну.

Ви можете також скористати з нашої низької летунської оплати на 22-45 денну поїздку. А це означає, що Вам не потрібно резервувати місце місяць наперід. Або давати депозит.

Запам'ятайте теж, що послуга СіПіЕр в формі заплаченого наперід квитка може допомогти Вам так само легко спровадити Ваших рідних і приятелів з України.

Кромі наших летунських послуг до Амстердаму, Ви можете мати приємність користуватися нашими польотами до Гаваїв, Мексика, Каліфорнії або по цілій Канаді.

І якийнебудь політ СіПіЕр Ви виберете, Ваша подорож буде упримнена багато-мовною професійною летунською обслугою, яка є одною із найбільш приязних та найкраще вишколених послуг у повітрі.

Отже потелефонуйте до Вашого подорожного агента. Або до бюра СіПіЕр.

І майте приємність користати із послуг летунської лінії, яка має славу такої обслуги, що Ви її скоро не забудете.

Orange is Beautiful

CP Air

Василь Софронів Левицький

Республіка за дротами

Записки скитальця

28-го серпня 1946 р.

„Скрінінґ" зближається до кінця. При комісії нам усім пішло добре, але висліду ще немає. Досі на 500 лотишів не признано статусу Ді-Пі 50 особам, а на 90 естонців не визнано діпістами 20. Останніми днями прийшли ще якісь загострення. Покищо ті, що їх не визнано за Ді-Пі, можуть мешкати в таборах, але дістали вже, замість харчів з УНРРА, німецькі картки.

Роман полк. Вотсона з п-нею Брандмаєр закінчився. Кілька днів тому була в Альтеттінґу, де директором УНРРА є полк. Вотсон, прогулянка з нашого табору. Саме тоді приїхав випущений з полону чоловік п-ні Брандмаєр, і того ж самого дня, як кажуть, УНРРА звільнила полк. Вотсона із становища директора УНРРА в Альтеттінґу. Він від'їхав до Англії. Зустріч Брандмаєра з дружиною була, як кажуть, для нього великим і тяжким переживанням.

Ми переселилися на „автобані" на інше помешкання. Маємо тепер окрему кімнатку і кухню з вікнами до сходу. Помешкання буде, мабуть, дуже зимне, але все таки окреме.

Вж майже два місяці працюю як мистецький керівник таборових імпрез. Приготовляю тепер ревію „Що чувати?" Управа досі не доручила видавати належних мені за мою працю двох пачок папіросів тижнево. Це дрібничка, але теж своєрідне свідоцтво політики нашої управи.

Я дістав вістку, що наша мама в Коломиї дуже хворіє. Нездужає на атонію кишок і загальну анемію.

2-го вересня 1946 р.

Скрінінґова комісія вже закінчила свою працю в нашому таборі, але ще не подала нам своїх рішень. Під час скрінінґу були цікаві випадки. Одна наддніпрянка Женя подала себе, як багато інших наддніпрянців, за галичанку. На докладніші запитування сержанта потвердила це і відповідала в тому напрямі і на інші питання. На запит про документи відповіла, що всі її документи згоріли під час бомбардування. Вже мала виходити, як заманулося їй витягнути з кишені хустинку до носа. І тоді сержант побачив, що з її кишені вистає ріг якоїсь книжечки. Він сягнув рукою, і вже книжечка була в його руках. Це був Женин „арбайтсбух", в якому виразно стояло, що вона із Східної України. Її арештували, але на другий день випустили.

Подібний факт склався в Мюнхені, в таборі на Фраймані, де якийсь юґославець виходив уже від скрінінґової комісії і, вдягаючи на себе блюзку, загубив з неї свій портфель. Поліціянт підняв портфель, заглянув досередини і знайшов на самому верху фотографії власника портфелю в „ґештапівському" однострою.

6-го вересня 1946 р.

Один з найважчих днів у таборі. Хто зна, чи не прийдуть ще прикріші. Скрінінґова комісія скінчила вже свою роботу, але передучора покликала ще раз 65 людей до поновної перевірки, а пізніше ще 15. Поміж цими останніми був і я. Причина цієї останньої додаткової листи покликаних було те, що ми подали в наших унрівських картотеках трохи більшу суму посіданих нами грошей, в тому я подав 2200 нім. марок. Я попав у картотеку з такою сумою, уважаючи, що треба подати трохи більшу суму, яку могли б мені пізніше зарахувати на кошти подорожі до Америки. Я мав з собою добрий швайцарський срібний годинник і добрий фотографічний апарат, як теж деякі Іванчині дрібні дорогоцінності, які можна б було в разі потреби згрошевити на приблизно 2200 нім. марок, суму, яку я подав у картотеці.

Заки комісія почала додатково допитувати нас, перепустила ще яких 200 поляків. Американський лейтенант, який проводив комісією, відчитував прізвища і відразу висилав до стола, за яким сиділо кількох урядовців німецького „Арбайтсамт-у". Тут відразу видавали всім німецькі харчові картки і реєстрували. В першому списку наших покликаних було 53 колишні дивізійники, тобто вояки Дивізії СС „Галичина". Їм відразу видали німецькі харчові картки. З решти покликаних до перевірки відпустили тільки інж. Олесницького і Самокишина. Відмовили статус Ді-Пі дентистові Ярошеві, долучивши ще до нього жінку і дитину ,родину Валюхів і диригента Кобільника. Їм усім закидали, що вони прибули на американську окупаційну зону вже після 1-го серпня 1945 р.

Нас, т.зв. „грошовитих", запитали кожного зокрема, звідки ми взяли стільки грошей. Я сказав, що готівкою не мав стільки грошей, але вважав за потрібне подати в УНРРА більшу суму, яка в разі потреби могла б вистачити на заплачення коштів квитків на корабель для мого переїзду з родиною до Америки. Таку суму я міг кожної хвилини роздобути готівкою, продаючи свої особисти і жінчині цінніші речі. „Окей", — сказав офіцер і відпустив мене.

Останні два дні табір живе наче під обухом: кого викинуть? Адже крім тих, що їх кликали до додаткової перевірки, буде ще напевно список таких, що їх викинули з табору за першим разом. Сьогодні розійшлася по таборі вістка, що список виключений із статусу Ді-Пі має 150 людей. Отже ще нових 90 осіб. Будуть це імовірно наші бідні брати-наддніпрянці, які не позмінювали собі місця народження і приналежности. Це здебільшого селяни. Будуть серед них і інші соціяльні кляси, бо стільки наддніпрянців-селян серед нас, здається, немає. І так усі, головно галицькі та наддніпрянські інтеліґенти, непевні свого майбутнього, ходять в ці дні, наче пришиблені. Що буде? Гей, що з нами буде?

А буде, мабуть, погано з тими, що їм відберуть статус Ді-Пі. Так в кожному разі було в Авґсбурзі, де наперед вивезли таких екс-діпістів до німецького табору для втікачів, а потім завезли до якогось табору в лісі, обдротованого, під сторожею, де розділили жінок і дітей від чоловіків і трактують їх як злочинців. Идеться тут, мабуть, про совєтських підданих, яких американці хочуть відсепарувати та ізолювати від решти діпістів. Недавно американський полковник, командант на цілу Баварію, сказав, що серед Ді-Пі є більше як половина чужих аґентів.

7-го вересня 1946 р.

Прийшов з УНРРА наказ, що нікому з мешканців табору не вільно виходити з границь табору аж до відкликання наказу. Неспокій в таборі збільшується. Дейвідсон доручив, щоб 150 осіб, які не отримали статусу Ді-Пі, спакувалися і були готові до виїзду з табору. Коли управа табору запитала його, котрі саме таборяни мають спакуватися, він відповів, що список проголосить аж у понеділок.

— В такому разі, як вони можуть пакуватися? — запиталася управа.

— Отже нехай будуть спаковані всі! — була відповідь Дейвідсона.

Нікого не береться робота. Вчора мав я мати пробу скетчу для ревії, але треба було відкласти її, бо ніхто не міг ввійти у свою ролю. Сьогодні треба, мабуть, буде відкласти пробу сценки „Таборовий садочок".

Сьогодні, в шостій увечорі, відбулася збірка всіх таборян. Д-р Кавалець проголосив, що жертвами скрінінґу впали, мабуть, наддніпрянці. Мабуть, теж деякі з західняків, але не відомо ще хто. Викреслені з Ді-Пі мають бути перевезені до якогось табору під Авґсбурґом, де ще раз будуть переходити перевірку вже при участі совєтів. Там ділитимуть їх на три катеґорії: 1. Тих, що були переслідувані в СССР і не хочуть вертатися, 2. Тих, що були примусово вивезені на роботи і 3. Тих, що співпрацювали з німцями або були при совєтському війську і були зловлені із зброєю в руках. Цих останніх мають видати большевикам.

Цікаво поставився до цієї справи інж. Голубничий, провідник УНРРА-івської Селянської Спілки в Інґольштадті. Він мав записано у своїй картотеці, що походить із Західної України, був тієї думки, щоб усі наддніпрянці для політичної маніфестації таки подавали себе за громадян УССР. Сам теж подав себе за совєтського громадянина.

Цей скрінінґ — ганебне свідоцтво для американської демократії. Переводили його люди зовсім некомпетентні: якийсь американський лейтенант, 21 років, якому в голові було все інше, тільки не доля тих людей. Йому до помочі були два американські поляки, неінтеліґентні, п'яниці, до всіх зверталися на „ти". Кричали і показували себе панами життя і смерти бідних Ді-Пі. Критерії прийняття або неприйняття до статусу Ді-Пі були чисто формальні. Наприклад, до Ді-Пі можуть бути зараховані лише ті, хто прибув до американської зони перед кінцем липня 1945 р., а якщо хто прибув лиш кілька днів пізніше, то його не рахували вже за Ді-Пі, тобто за насильно вивезеного з батьківщини. Або друга умова, яка стала причиною усунення так багато людей із статусу Ді-Пі, те, що ті люди народилися в СССР або в давній Росії. Навіть старих емігрантів з-перед першої світової війни не признано за Ді-Пі. Відомо вже, що не признано за Ді-Пі пані Рудавську, яка вже тридцять років замужня за галичанином і жила з им у Польщі. Взагалі не признано статусу Ді-Пі жінкам-наддніпрянкам, хоч їх чоловіки галичани. Наприклад, з нами, на „автобані", мешкає тепер пан Гавелко, інтеліґентний селянський хлопець, був під час війни у Варшаві. Там під час польського повстання був німцями арештований і чудом вирвався з-під розстрілу. Вирятувалося їх тоді на 400 людей — 12. Між ними була також панна Кичунівна. Він допоміг їй утекти через вікно якоїсь шопи. Потім разом уже злучила їх доля. Тепер обоє живуть у нашому таборі, але чи поберуться, не знати.

Едмонтон, Альберта: – похорон бл. п. Романа Цвікілевича

Дня 27-го липня 1976 р. упокоївся в Бозі Роман Цвікілевич на 74 і пів році життя.

Чин похорону відслужив митр. прот. Олександер Хомяк в катедральному соборі св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, в суботу, 31-го липня 1976 р. Тління останки бл. п. Романа похоронено на цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні.

бл. п. Роман Цвікілевич

Життєвий шлях
бл. п. Романа Цвікілевича

Роман Цвікілевич народився 3-го лютого 1902 року в родині Романа й Єви Цвікілевих, в містечку Витків Новий, повіт Радехів, Україна.

До Канади прибув 1928 року, разом з групою українських емігрантів, які поселились в Канаді, сідмічні труднощі та важкою працею до економічного господарського та культурного розквіту Канади та її горожан.

1939 року одружується з Маґдою Ковбовязовою в Ар. Саме, тоді, коли надходив час, щоб по заслужених трудах відійти на спочинок, покійний Роман заново починає будувати своє життя, він думав про долю свого народу, думав про свою родину, у всьому старався їй допомогти.

У глибокому смутку залишив: дружину Маґдю, одну дочку Петрусю заміжну за Ніколасем Мельник, які живуть в Лос Енджелес, США, брата Володимира, та племінника Ярослава Цвікілевича в Едмонтоні, як також кількох племінників та племінниць в Україні.

Бл. п. Роман Цвікілевич прожив 74 і сповна літ, з яких 48 літ був членом Української Православної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, як також був членом організації Українського Національного Об'єднання — УНО та Стрілецької Громади в Едмонтоні.

Найстарший брат упокоївся в Україні 1973 р.

Нехай Канадська земля буде йому легкою, а Милостивий Господь нехай оселить душу його в небесних Оселях!

Вічна йому пам'ять!

З нагоди похорону його племінник п. Ярослав Цвікілевич передав 30 долярів на покриття коштів на оголошення каїші та на пресовий фонд „Українських Вістей". За жертву щиро дя куємо.

Ендрю, Альберта: – 60-річчя подружжя п-ва Андрія і Тетяни Басістих

Андрій і Тетяна Басісті

допомагати матері вдержувати цілу родину. Було то страшно важкі часи для родини Басістих, але при Божій помочі, вони перемогли всі труднощі й дождалися кращих часів.

Ювілятна пі-ї Тетяна Басістий, з родини Дем'яна і Насті Вітюк, народилася в околиці Краків, Альберта 1899 р. Там вона росла й ходила до школи Губин, яка була збудована в 1906 р. В тій школі часто вчителювали українські вчителі й тому пані Басістий навчилася по українськи читати й писати, чого вона пізніше навчила теж і своїх діточок.

П-во Басістий подружилися 6-го червня 1916 р. й заязяткою працюю та оплалніс тю доробилися гарного маєтку, збудували собі модерну хату й придбали всю фармерську машинерію, про якої вони тільки лише для шкільної округи в околиці Райлі; друга дочка Анастазія Сагук-учителює в місцевому Гінґері; третя дочка Елісавета з Гінґер живе на фармі; а четверта дочка Варвара Гнідан покінчила вищу школу, стала вчителькою й живе теперь у Едмонтоні; молодший син Петро залишився на батьківській фармі, від 1965 р., коли п-во Басістий переїшли жити до містечка Ендрю. Всі діти п-ва Басістий є подружені й уже мають своїх дітей, яких є разом 24. Деякі з цих внуків уже теж подружені так, що теперь є дев'ять правнуків, яких дідо й баба дуже люблять та ними гордяться. Про п. Андрія Басістого можна сказати, що він має найкращі прикмети інтеліґентної людини. Він є не лише з природи розумний, але й милої вдачі, а ті якому дуже поважний. Добрі українські газети та книжки були його вчителем і з них навчився тільки, що в розмові з ним пізнаєте, що це глибоко начитана людина. Дай нам Боже, багато таких любителів книжки.

Нині Басіста є теж дуже милої вдачі, розумна господиня, добра мати для своїх діточок, добра та поважна громадянка, яка є знавчена кухаркою й уміє так мило прийняти гостей, що хочеться ще нераз загости ти до її дому.

Панство Басістий є добрими й примірними християнами. Вони є ревними членами „Об'єднання Цегвн Каяди", Фармерської Юніі Альберти, Інституту св. Івана в Едмонтоні та Товариства Українських Піонерів Альберти.

Вся родина та багато приятелів бажають шановним ювілятам доброго здоров'я та многих літ щастя й добрий дідання такого ювілею.

Д. Прокоп

* * *

З нагоди ювілею п-во Басістий передали 25 долярів на кошта виготовлення каїші та на пресовий фонд „Українських Вістей". За жертву щиро дякуємо, а п-ву Басістим бажаємо ще багато-многих літ прожити.

Райкрофт, Алта.: – золотий подружній ювілей

В неділю, 10 жовтня діти, внуки та правнуки зійшлися до дому своїх батьків, дідів та прадідів п-ва Івана Равлика та Гелени з роду Скібіцьких, щоб відзначити їхній золотий подружній ювілей. Вони привезли зі собою їжу, напитки та вартісні дарунки для ювілятів на 92-річного ювілята.

Ювілят то був дуб з чудового зеленої Буковини, з села Бояничі, повіт Снятин, п-во Заліщі, Україна. Він прїхав до Канади 1910 року 26-річним парубком і працював через кілька років в Райкрофті, а відтак заїхав у околицю Пісґівер і тут фармував усе своє життя. В 1926 році він одружив ся з Геленою Скібіцькою й вони відтак діждалися гарної родини. Вони обоє були добрі та щирі українці-патріоти, які любили свою церкву й допомагали їй, як могли. П. І. Равлик був через довший час старшим братом при церкві, а п-ні Равлик домої розвивали священники, що приїздили туди з душпастирським послугами: о. М. Сіяничук, о. І. Добко ЧСВВ, о. А. Вяяник ЧСВВ, о. М. Сіяничук ЧСВВ, о. І. Процентій ЧСВВ та інші. Довгі роки вони радо допомагали св. Службу Божу за моє здоров'я, а також відділили на багато спінчутна від багатьох людей, яким вони склали до мою щиру подяку.

Дякую за свяні молитви і відцінки мене за моєї недуги: Преосв. Димитрієві, Всесв Преп. і Всеч. митр. о. Юр. Ковальському за відвідини і за те, що відслужив для мойх недрафіїв св. Літургії в неділю, 24 жовтня о. крил. В. Чопеєві, ґуменові о. М. Дацюкові ЧСВВ, протопресв. о. Ю. Федунякові, о. крил. В. Тарнавському (телефонував), о. В. Волошинові, о. М. Гуралеві, о. М. Мартинкову і о. В. Рудько.

Щиро дякую д-р М. Свігуро вичеві за лікарську опіку.

Моя щира подяка Спарх. управі ЛУБЖ за зорганізування в понеділок 25 жовтня вечором св. Літургії за моє здоров'я, яку відслужив о. митр. Ю. Ковальський, на якій не лише члени ЛУЖК усіх відділів Едмонтону взяли участь і багато з них приняли св. Причасти в мойому звмірєнні: але також нечлени ЛУЖК, громадяни Едмонтону, жінки та мужчини. Дякую відділові ЛУБЖ при парафії св. Василія в Едмонтоні, що жертвували сї Божу службу за моє здоров'я, а також відділові ЛУБЖ при церкві св. Покрови в Ст. Албарті, що замовили св. Літургію.

Дякую Спарх. управі ЛУКЖ за карточку з побажаннями скорого виздоровлення п-і Н. Яніцькій, голови Спарх. управи за особисті відвідини від імені Спарх. управи ЛУКЖ.

Окремо дуже сердечно дякую відділові УКЮ при катедральному храмі св. свщмч. Иосафата за прегарну літургію кіптів, між якими була деяка кількість чудових рок. Хай добрий Господь нагородить Вам дорогі юначки й юнаки!

Дякую моїм парафіянам та рафіянкам О. Миколаю, що багато в моїому намірі молилися, турбувалися про моє здоров'я і радї були самі терпіти, щоб злекшити мої терпіння.

Всім Вам, що відвідували, писали карточки, а передовсім молилися, моє щире подяка і молитва, щоб Господь нагородив Вам всім сторицею і дав ласку мати сїпьки і більше таких сердечних приятелів.

Вдячний о. Микола Дядьо

Подяка

В часі мойого перебування у Загальному шпиталі, а зазвичай багато спінчутна від багатьох людей, яким вині склада мою щиру подяку.

Дякую за свяні молитви і відцінки мене за моєї недуги: Преосв. Димитрієві, Всесв Преп. і Всеч. митр. о. Юр. Ковальському за відвідини і за те, що відслужив для мойх недрафіїв св. Літургії в неділю, 24 жовтня о. крил. В. Чопеєві, ґуменові о. М. Дацюкові ЧСВВ, протопресв. о. Ю. Федунякові, о. крил. В. Тарнавському (телефонував), о. В. Волошинові, о. М. Гуралеві, о. М. Мартинкову і о. В. Рудько.

Щиро дякую д-р М. Свігуро вичеві за лікарську опіку.

Моя щира подяка Спарх. управі ЛУБЖ за зорганізування в понеділок 25 жовтня вечором св. Літургії за моє здоров'я, яку відслужив о. митр. Ю. Ковальський, на якій не лише члени ЛУБЖ усіх відділів Едмонтону взяли участь і багато з них приняли св. Причасти в мойому звмірєнні: але також нечлени ЛУБЖ, громадяни Едмонтону, жінки та мужчини. Дякую відділові ЛУБЖ при парафії св. Василія в Едмонтоні, що жертвували сї Божу службу за моє здоров'я, а також відділові ЛУБЖ при церкві св. Покрови в Ст. Албарті, що замовили св. Літургію.

Дякую Спарх. управі ЛУКЖ за карточку з побажаннями скорого виздоровлення п-і Н. Яніцькій, голови Спарх. управи за особисті відвідини від імені Спарх. управи ЛУКЖ.

Окремо дуже сердечно дякую відділові УКЮ при катедральному храмі св. свщмч. Иосафата за прегарну літургію кіптів, між якими була деяка кількість чудових рок. Хай добрий Господь нагородить Вам дорогі юначки й юнаки!

Дякую моїм парафіянам та рафіянкам О. Миколаю, що багато в моїому намірі молилися, турбувалися про моє здоров'я і радї були самі терпіти, щоб злекшити мої терпіння.

Всім Вам, що відвідували, писали карточки, а передовсім молилися, моє щире подяка і молитва, щоб Господь нагородив Вам всім сторицею і дав ласку мати сїпьки і більше таких сердечних приятелів.

Вдячний о. Микола Дядьо

РІЗДВ'ЯНИЙ ДАРУНОК ЗА $1.00

Дійсно, за **одного долара ($1.00)** — можете научити, і найбільш вибагливому приятелеві **Різдвяний Дарунок**, якого ціна вдійсності є $10.00. Це є цінні книжки, у прекрасних твердих оправах, числено ілюстровані. Справа в тому, що „Фаєр Департмент" м. Торонта наказав нам звільнити примішення з книжками. Не маючи можливості перенести книжки в більш безпечне приміщення, мусимо негайно розпродати їх до решйнй ціні — **один карбусь! ТОМУ, хто закупить книжку за $10.00, то ДРУГИЙ ПРИМІРНИК отримає за $1.00.** А тими книжками є:

1.: **Проф. д-р Петро Стерчо:** „КАРПАТО-УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА", історія визвольної боротьби карпатських українців. Видання НТШ, Торонто, стор. 288.

2.: **Михайло Шарик:** „З ВІДДАЛЯ 50 ЛІТ", боротьба за наше обличчя і волю українського народу. Видання „Гомін України", стор. 452.

3.: **Ів. Василь Прохода:** „ЗАПИСКИ НЕПОКОРЛИВОГО", історія національного усвідомлення, змагань і дїяльність звичайного українця. Видання „Пробоєм", Торонто, стор. 434.

4.: **Володимир Рибак:** „ОСТАННЯ ЦИЗАРЕВА", історичний монтаж з часів упадку Габсбурської Імперії. Видання „Вільного Слова", Торонто, стор. 192.

5.: **Михайло Шарик:** „ВАЖКИМИ ШЛЯХАМИ КАНАДИ", спомини про українських піонерів і національно-державницьке пробудження. Видання „Пробоєм", Торонто, стор. 520.

6.: **Проф. Августин Штефан:** „ЗА ПРАВДУ І ВОЛЮ", про боротьбу карпатських українців під мадярською окупацією і австрійським пануванням. Видання „Пробоєм", Торонто, стор. 432.

Зі всіх вище наведених книжок можна замовити одні і кілька примірників. Термін, до **1-го грудня 1976,** щоб Ви могли отримати замовлені книжки ще перед різдв'яними святами!

Викрайте це оголошення і зазначіть на ньому які книжки собі бажаєте і разом з належністю, добавляючи ще одного долара на пересилку, негайно шліть на адресу:

VILNE SLOVO, 196 Bathurst St., Toronto, Ont. M5T 2R8

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Альберта
Борис А. Фербей і п-і Лєся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

"НОВЕ СУПЕР БІНГО"
(OVER AND UNDER)
Кожного дня в тижні кромі суботи —
Заля Лицарів Колюмба, Едмонтон
Виграш (понад) $100 за одну гру
20-та гра — $1,000.00
Вступ: $2.00 Додаткові картки 50 ц.

Гарний Різдвяний дарунок
для Ваших приятелів
УСЬОГО ЗА $10.00
Це річна передплата „Українських Вістей".
Ми теж вишлемо новому передплатникові повідомлення, что для нього замовив передплату як різдвяний дарунок.
Замовлення разом з гріпмни тачинаємо надрукованим купоном просимо слати до Адміністрації „Українських Вістей".
Прошу вислати „Українські Вісті" як різдвяний дарунок на таку адресу:
Ім'я і прізвище нового передплатника:
Місцевість: ..... Пошта:
Провінція:
Моє ім'я й адреса:
Залучую: ..... дол.

НА ПРОДАЖ
РІЗДВЯНІ КАРТКИ
Зайдіть або напишіть до „Українських Вістей"
Ukrainian News, 10967 - 97 St., Edmonton, Alberta T5H 2M8
по гарні різдвяні картки:
◆ **18 українських карток — $2.00**
◆ **18 англійських карток — $2.00**
◆ **20 українських карток — $2.25**
Картки висилаємо тільки тим, хто із замовленням пришле гроші.
Закреслість зверху, **котрих** карток бажаєте і вишліть нам:
NAME
ADDRESS

FIDELITY TRUST
SINCE 1909
Ваші гроші можуть тепер придбати
12.96%
(ПЕРЕСІЧНИЙ РІЧНИЙ ПРИБУТОК)
ЯКЩО ІНВЕСТУЄТЕ В ФАЙДЕЛІТИ ТРОСТ В ГАРАНТОВАНИХ ІНВЕСТИЦІЙНИХ СЕРТИФІКАТАХ на 5 років з тим, що ваш складаний процент буде обчислюваний піврічно й виплачений, як сертифікати дійдуть до зрілости.
ПРИМІР: $500.00 вкладені на 5 років на 10¼% складаних відсотків, обчислюваних піврічно, плавених, як сертифікати дозріють до виплати, ПРИНЕСУТЬ після п'яти років в цілому суму $324.19.
FIDELITY TRUST
10506 Jasper Avenue, Edmonton, Alberta T5J 2W9
Telephone (403) 423-3474
Тепер платить 8½% за гроші на щадничому конті. Ставки можуть бути змінені без повідомлення.
Член: Канадської асекураційної компанії для депозитів.

Korotki bistku

► В містечку Брокдорф в Західній Німеччині 3.000 осіб демонструвало проти атомної фабрики й хотіло її знищити. Поліція розігнала демонстрантів за допомогою слізного газу та води.

Понад 50 осіб було поранено.

► Індійський парламент уявляв поправку до конституції, яка дає урядові можливість у разі, коли обмежені в ньому, зокрема право розв'язувати „антинаціональні групи" та забороняє їхню діяльність. Опозиційні посли бойкотували ці засідання.

► Англія заводить у себе нові десятинні міри вагостору, об'єму тд., що обов'язують у решті Європи. Однак парламент вирішив зазначити давні міри: пайнт, милю і галон, бо це традиційні англійські міри, що до них англійці привикли.

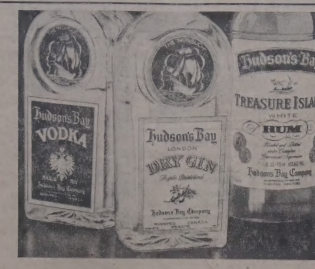

Гадсон'с Бей. Ми спроваджували до Канади вишукані напитки, відколи вона стала „Новим Світом".

Hudson's Bay
A sign of good spirits since 1670.

ПЕРЕСТОРОГА!

ВИПАРИ ГАЗУ ВБИВАЮТЬ

ВИПАРИ, ЩО ПОВСТАЮТЬ НАСЛІДКОМ СПАЛЮВАННЯ ПРИРОДНЬОГО ГАЗУ, ГАЗУ-ПРОПЕЙЛЮ, ВУГІЛЛЯ АБО ІНШИХ ПАЛИВ МОЖУТЬ СПРИЧИНИТИ БІЛЬ ГОЛОВИ, БЛЮВАННЯ, ЗАШКОДЖЕННЯ ТА СМЕРТЬ.

НЕ БЕРІТЬ РИЗИКУ

ЧИ Є ДОБРЕ НАЛАДНАНА СИСТЕМА ВЕНТИЛЯЦІЇ ВАШОГО СПАЛЮВАНОГО ПАЛИВА?

- Чи спалений газ продіставсяся вильно в час димн, чи там не існує загрози отруєння?
- Чи вентилеві рури є належно забезпечені?
- Може є проєми повставлянні ржі або нагромаджування сяджі на пальнику, вентиляційних продовах або на електричних прладах?
- Стежіть за вогнистю або чорним плпном, що скапує з провідних рур.
- Чи верх комина (назовні) є вільний від завад? Перевіряйте пра-

ПОБУТОВІ ЕЛЕКТРОПРИЛАДИ ПОТРЕБУЮТЬ ВОЗДУХУ ДЛЯ СПАЛЮВАННЯ, ВИХІДНІ ОТВОРИ МОЖУТЬ ЗАВЕРНУТИ І ВДУТИ ВИПАРИ В ВАШ ДІМ

- Чи ваша піч до огрівання була забудована, як ви будували дужпос - рук" чи дральною без забезпечення належного допливу повітря?
- Ніколи не користуйтеся ви повну силу повтрянпо пічпо до огрівання, доки двері відділення з вентилятором не є замкнені й належно забезпечені.
- Вентилятори, що виключають повітря та хатні вогнища („фарріпелі") можуть ви творити нпоче тіснення повітря в нашому дпмі, як є назпоні й спричинити, що відпілпові отвори завернуть небезпечні випари назад й розносять їх по нашому дпмі, як дпм є шпльно зачинений. Тоді може стати конечним відкрити вікно.

ЯКЩО МАЄТЕ СУМНІВ, ПОКЛИЧТЕ ФАХОВОГО МОНТЕРА ДЛЯ УСТАНОВИ ГАЗОВИХ РУР.

Alberta
LABOUR
General Safety Services Division
Gas Protection Branch

Врочисте посвячення прапора . . .

(закінчення з стор. 2.)

у вірозумінні, бо наша релігія базується на любові Бога і пошані ближнього.

Наша сила, наша здібність наші успіхи залежать від нашої релігійної свідомости.

Ми часто чуємо згадку про світських апостолів, а ми й включає у своїх радах кожного окремого християнина. Що значить світський апостолят? То значить, що кожний християнин має обов'язок ширити Боже слово серед свого оточення, впливаючи це своїм добрим прикладом та поведенням. Коли людина стає в ряди церковної організації, це організація стає для неї великою поміччю у використанні своїх обдарувань у світському апостолаті.

Наш обряд

Ми українці католики творимо меншість в Католицькій Церкві в Канаді. Ми маємо свій окремий обряд, назва церкви а Повелна церква зі своїми правами. І Вселенська Католицька Церква признає й плекує нашу Помісну Церкву й боронить її прав, бо вона бажає, щоб усі обряди в церкві мали однакові права й однаково розвивалися. Але зазначимо, що нерад наші співгромадяни латинського обряду на рушують наші права й черта те перед чим серед нас живуть. Але саме вариканна нам нічого не поможе й нам ми нічого не осягнемо. Ми мусимо всіма ми нами й боротися. але передтим ми мусимо бути добре обізнаймлені з цим обрядом, знати його пра ва. Коли ми чуємо, що хтось говорить, що нема різниці між нашим та латинським обрядом, ми повинні знати пояснити, що є різніці і які і додати, що Вселенська Церква признає що різніцо й бажає, щоб усі обряди існували та розвивалися.

Багато наших українців на толиків відпалає від нашої Церкви й ідуть до латинської Церкви. На жаль скромну душку, на це складаються Головно дві головні причини. Одною причиною є старання священиків латинського обряду притягати до себе наших вірних. А друга причина лежить у тих наших вірних, які ідуть до латинського бо думають, що там знайдуть щось більше, більшого. Деякі роблять це із браку релігійної свідомости, бо не знають, що таке поступування в Церкви взагалі і Церкви. Але в латинській Церкві, куди вони йдуть, ніхто їм того не скаже. А приходячиною відходять від нашої Церкви є те, що вони мають дуже слабеньке поняття про свою Церкву та свій обряд.

Як нашу церкву ми? Не можемо вимагати від наших співгромадян латинського обряду, щоб шанували наші права, як ми самі їх не шануємо. Щоб щось шанувати, треба перше його пізнати, тобто пізнати, що є правпси Церкви відносно обрядів та які права має наша Церква. А щоби не знати, треба навчатися, читати католицьку пресу, мати добрі пісні й дізнатися що тому в наших організаціях, або інаше ми мусимо продовжувати нашу здобуту релігійну освіту. Це тепер дуже розвивається в католицькому латинського обряду, від давна мають ці протестанти, тому й ми українці, католики не повинні залишатися позаду. Це можемо бути до цієї справи індиферентними, бо через нашу індиферентність ми будуємось на втрачено наших чинів і надіємо.

У наших церковних організаціях є великі можливості, щоб здобути глибше знання справ нашої Церкви та нашого обряду. Це однокий спосіб, якими можемо зберегати свою ідентичність. Патріотизмом на самих словах не вдержимо пристойні, ані не пристосимо назад до себе тих, що відійшли від нас. Розумний патріотизм базується, зокрема в теперішніх часах, на знанні та освіті.

Двомовні школи

Коли я про це думаю, або коли є дискусія на цю тему, мені все приходить на думку двомовні програми в щоденних школах Едмонтону. Не було легко здобути цю програму для наших дітей. Але згодом це здійснилося. Діти, що навчаються в цій програмі, почувають себе дуже гордими і навчаються релігії в нашому обряді та вивчають українську мову. В цій програмі наші діти знаходяться на свідомих українців католиків. В переважній цієї програми масово дуже велику підтримку від Ради католицьких шкіл Едмонтону.

На початку було дуже багато сипуплему в справі двомовних шкіл. А ще мені вигадає, що цей ситуэлюм повсім обтягає. Вигнорюється якась там атмосфера, що двомовні школи вже існують і що вже й сього б роблять дальше, що хочуть. Зацікавлення зауважене до батьків, що посилають своїх дітей до двомовних шкіл. Правдою є, що коли ця двомовна програма потребувала фінансової допомоги, то всі едмонтонські парафії дали цю поміч. Навіть Рада католицьких шкіл подивляла, що українські католики Едмонтону так відгукнулися з фінансовою допомогою.

Та підтримка для двомовних шкіл не кінчається на таких фінансах. Для цієї програми треба більше дітей. Тепер в католицьких двомовних школах є около 170 дітей. Но вимно було бодай грубо повна 200. Ті діти є, але треба перекомати їхніх батьків, щоб виписали їх до двомовних шкіл.

Я пануючу що справу сьогодні, але ще дуже багато вказівок можуть багато причинитися до розвитку двомовних шкіл. Самому парохові немож ливо зробити всього. Він програми, й пояснює що справу й церкві, але йому самому важко заїнтатися з кожною родиною, в якій є діти, що могли б користати з цієї програми. Він потребує допомоги, а ею допомогу можуть йому дати вільні наукові організації ЛУКЖ та БУК. Тут якраз є нагода показати свій світський апостолят, приключаючи до розвитку двомовної програми. Переконуючи батьків посилати своїх дітей до двомовних клас. Бо тут діти здобувають не лише знання мову, але виховуються тек релігії в нашому обряді й української мови. Чим краще можемо заступити цю програму наших дітей, тим ліпше нашого майбутнього? Чи є щось важнішого для наших дітей, як ця двомовна школа? Чи ця програма не заслуговує на підтримку цілої української католицької громади?

Отже організації БУК та ЛУКЖ можуть багато причинитися до зміцнення й розвитку двомовних шкіл для наших дітей. Самим священикам у парафії неможливо всього зробити, що потрібно в тому напрямі, вони потребують вільної допомоги, вільної зоргінізованої допомоги.

Це мої думки, якими я хотів поділитися з вами сього-

ВРОЧИСТЕ ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРА ЛУКЖ. Стоять зліва до права: Н. Кулібо, заст. голови Спарх. управи ЛУКЖ, Л. Слобода, кол. голова, почесні члени ЛУКЖ; К. Нетецька, А. Буртинк, А. Приймз, М. Войтків, О. Росляк, А. Кучер, Н. Яницька, голова Спарх. управи ЛУКЖ і М. Настушишин, заст. голови Спарх. управи ЛУКЖ.

ділу ЛУКЖ Едмонтону поділяли всіх какою та перекускою. Господиням вечірка була відділи ЛУКЖ Добра Воля І. і П. з катерільної парафії св. Постафата.

* * *

П.С. Через недоглад в попередній частині допису пропущено ім'я с. Б. Світуроника, який теж був на врочистості. Просимо забачення!

М. Войтків

—o—

► 21-річна Г. Фізіс із Торонта, що була першим жіночим поліцистом поліції Арсенал від 1974 року, відлишила поліцію, бо вийшла заміж.

► 7 липня 1976 року до військової академії в Вест Пойнт, США, було прийнято 119 дівчат на перший цивільний курс. З них 103 дівчата закінчили курс успішно й тепер є студентами кадетами цієї військової академії.

A & B DENTURE CLINIC
Cub Shaw
ЦЕРТИФІКОВАНИЙ ЗУБНИЙ МЕХАНІК
BUS. PHONE 453-1424
RES. PHONE 476-8460
12421 - 118 Avenue
На горі - Кімната ч. 1.

Богослуження: листопад

оо. Василіяни

21. — Липор 10.30
28. — Скаро 10.30

о. Д. Гнат
box 68, Gleichen: Ph. 635-3741

21. — Ст. Пол. год. 10 р.
21. — Гленден — річне парафіяльне свято. 7 веч. Проповідь в англійській мові.
28. — Ейрон Ривер год. 10.30 рано.

о. Р. Стародуб
Box 257, Innisfree; Ph. 592-3804

21. — Летсой 10.30
28. — Іннісфрі 11 ранку 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton

21. — Восток св. Михайла Храмовий празник Всехсвятих год. 10 р. Сл. Божа 10.30
28. — Делф год. 10.30

о. Н. Литвин
Two Hills, Alta; Ph. 657-3345
Богослуження на рік 1976

Ту Гилле, год. 9 — 2, 3 і 4-та нед.
Ту Гилле, год. 10 — 1-ша нед.
Новий Київ, год. 10.30 2 і 4 нед.
Кленбн Лейкс, год. 10.30 — 3 нед.

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton

21. — Ровд; Гдь 10.30
і Заг. Збори
28. — Кемроз 9.00 і Заг. Збори

о. Іван Макух
Box 58, Myrnam, Ph.: 366-3890

21. — Мирнам 10 р.
28. — Длойдмінстер 10.30 р.

о. Ол. Захарієвич
Box 215, Holden; Ph. 688-3835

21. — Голден год. 8.30 чит. сл. Л., Голден-фарм год. 10.30 спів. св. Л.
28. — Голден год. 10.30 спів. св. Л.

о. І. Черкавський
Box 141 Derwent; Ph. 741-3720

21. — Дервент 9.00
— Вермілліон 11.00
28. — Дервент 10.30

о. Н. Шпидлюк
10095 - 102 St., Grande Prairie
Тел.: 532-1169 або 532-9537

21. — Райвс Крік 10 рано
— Грема Прері 4 попол.
28. — Меннінг 10 рано
Райкрофт 4 попол.

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

21 листопада, неділя 23 по Сош. Собор. Арх. Михаїла
25 листопада, четвер Посвята храму.
26 листопада, п'ятниця Іоана Золотоустого св.
27 листопада, субота † Филипа ап.
28 листопада, неділя 24 по Сош. Гурія

Григоріянський календар:

21 листопада, неділя 24 по Сош. Вхід у храм Н. Б.
28 листопада, неділя 25 по **Сош. Стефана**
30 листопада, вівторок † Андрея ап.

(ГОВ - ГОВ) БІНГО
НОВА ПОРА . . . НОВЕ МІСЦЕ
Субота 20-го листопада 1976 — 7.45 год. вечора
в українськім Народнім Дім — 9620 - 109 Авеню
Влаштовує
РАДА КАТОЛИЦЬКИХ МУЖЧИН
(Давнійше Клюб мужчин парафії Преєсв. Серця Хр.)

Українські Похоронні Заведення в Альберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, прийдіть чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похоронницьких, балзамованню і в закупленню домовин та вигробних хрестів до

PARK MEMORIAL Funeral Directors
9709 - 111 Ave., Phone: 426-0050, Edmonton, Alberta
Відділи в таких містах Альберти:
Vegreville Phone: 632-2011 — Lamont Phone: 895-2157
Smoky Lake Phone: 656-3000
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
Andrew — Two Hills — Innisfree
Я. СМОЛИК — керівник
Б. ГРЕЩУК — заст. керівника

МІСЦЕВІ І ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ
Перевози за контрактом — комерційні ціни.
Jim's Express & Transfer Ltd.
455-1142 — Phone — 455-0653

ДУЖЕ ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ
Кошториси даром — з фабрики до Вас
Робіння: 453-2162 455-5663
WESTERN WINDOWS LTD.
Алюмінійові вікна — двері до патіо — щільно запечатані
ВІДНОВИ — НАПРАВИ
Р. Кек, керівник продажу — В. Мусійовський, керівник робітні
14511 - 118 Avenue — Edmonton, Alberta

Запрошення

В неділю, 5 грудня 1976 року Парафія Пресв. Євхаристії в Едмонтоні визначує урочисто

35-річчя священства свойого о. Пароха о. Ярослава ФЕДУНИКА

Того дня в год. 4-ій по пол. о. Юбілят відслужить в нашій церкві Пресв. Євхаристії при 65 вул. а 120 свою Благодарственний Молебень з спислуженні других священиків. В год. 5.30 по под. в Сенді Мор'ор Готелі при 12340 Форт Роад відбудеться Юбілейний бенкет.

На це торжество маємо щану запросити всіх парафіян, Пресв. Євхаристії, як рівнож кол. парафіян із округи Вильна, Тінніффі і Кадвел-Вайлдвуд та всіх приятелів й знайомих із Едмонтону і околиці.

Квитки вступу від особи $7.50 можна набути у: Д. Кобасюк — 475-1134, Є. Ожга — 476-3478, І. Ковальчук — 475-7294, К. Кардинал — 479-2365 до 28 листопада включно.

Юбілейний Комітет

TROUBLEST
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
E & H TRANSMISSION AUTO SERVICE
10635 - 95 St. Edmonton
Phone 424-4401

Потрібно господині,
щоб мешкала й провадила Дім пенсіонерів для 60 старших громадян.
Повинна говорити по-українськи. Платня відповідно до умови.
Зголошення слати на адресу:
Ukr. Cath. Senior Citizens Home of Holy Eucharist
11935 - 65 Street
Edmonton, Alberta

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9671

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10135 — 102 St., Edmonton
Ph. 422-3235

Thomas Denture Clinic
Certified Dental Mechanic
201 TEGLER BUILDING
10189 - 101 St. Edmonton
Phone: 423-2818

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕТРИСТИ

Д-р Леяко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta
Телефон: 422-8631
Оглядаємо очі —
— Приписуємо окуляри

Dr. J. D. Tchir
ОКУЛІСТ
401 Теглер Блдг.
101 Ст. і 102 Авє. Едмонтон
Тел.: 423-2127
В Форт Саскачеван кожної середи. Тел.: 998-2211

BEVERLY Canadian Denture Clinic
Certified Dental Mechanic
4002 - 118 Avenue
EDMONTON, Alberta
Phone: 477-7868

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone 422-1348

MITCHELL DRUGS
11826 - 103rd Street
Edmonton
Відкрита до 11 год. ночі
В ЦІЙ КРАМНИЦІ МОЖНА ДІСТАТИ ДІЄТЕТИЧНІ ХАРЧІ
ВІДКРИТА В НЕДІЛЮ

THIBODEAU HEARING AID CENTRE
10246 - 102 вул. Едмонтон
ЦЕНТР ДЛЯ АПАРАТІВ ДЛЯ ТИХ, ЩО ЗЛЕ ЧУЮТЬ
* JOHN ROBERTS
* JOHN REIMER
(Спеціялісти для слухових апаратів)
Тел.: 424-5975
Повна обслуга і направа

Дрібні оголошення

● ДЛЯ СПОКІЙНОГО стар шого подружжя гарне мешкання до винайму від 15 серпня. Зголошення: 11209 - 123 стр., Едмонтон. Тел. 454-5209 по год. 4-ій попо-луднї.

—o—

● СТАРША ЖІНКА польського роду, що має власну хату, потребує товариства старшої польської або української пані, що мешкала би з нею та мала повне удержання. Зголошення:
Mrs. Anne Stepanick
10608 - 76 Ave., Edmonton
Тел. по 6.00 год. вечора
На ч.: 433-1238

● КУПУЄМО ВСЯКОГО РОДУ ВЖИВАНЕ ЗНАРЯДДЯ. Таке, як столярське, механічне та огородниче знаряддя, або щонебудь пожиточного ви склали у вашому гаражу або підвалі. Телефонуйте на ч.: 422-2088 і кличте Ед-а.

ПОТРІБНО ПЛЯШОК
Забираємо з ваших домів
Усі пляшки з горлом, вид. нешкоджених напоїв („пап"), якщо за них звертають депозит, та пляшки від пива.
BOTTLE DEPOT ON WHEELS
Ph.: 452-5102 - Edmonton

ФУТРА
НАПРАВА — ЧИЩЕННЯ — ПЕРЕРІБКА
Чоловічі і жіночі футряні шапки
50% ЗНИЖКА
GIBA'S FURS
10159 94A вул., Едмонтон — Тел.: 422-2098
Александер ГІБА, властитель

ЦЕНТР ДЛЯ ВАЛІЗОК
ПРИВАБЛИВА ВИСТАВА
УСЛУГА З ОКРЕМОЮ УВАГОЮ ДО ПОКУПЦІВ
Великий вибір валізок ● жіночих торбинок
дарунків ● особистих речей
Вповні уряджена можливість для направи валізок та жіночих торбинок
ТЕЛ.: 477-7326 9325 - 118 ave., ЕДМОНТОН
Наша гарантія: Добра услуга і вдоволення.

ЦЯ БРОШУРА МОЖЕ ЗМІНИТИ ВАШЕ ЖИТТЯ

ВАРТІСНА КАР'ЄРА ІЗ АР-СІ-ЕМ-ПІ

Чи ви зацікавлені кар'єрою, що є далеко від звичайної... що пропонує життя повне дій, вызову та змагання та різноманітности? Якщо так, то ми хотіли б Вам післати цю брошурку. Вона з'ясує Вам можливости, які існують для молодих канадців як членів одної з найбільш шанованих поліційних одиниць у світі... Королівської Канадської Кінної Поліції — АрСІЕмПі.

Навіть, якщо Ви ніколи передтим не задумували роботи кар'єри в наслідзанні за збереганням закона, ми думаємо, що то буде для Вас цікаве... зокрема період випилку, виповнування обов'язків при поліції та щоденні зайняття членів поліції.

Якщо Ви є канадяцкий громадянин віком найменше 18 років, з закінченою 11-ою класою або рівнорідними студіями, з доброю фізичною статі і ростом понад 5'8" (мужчини) або 5'4" (дівчата) — або лише у Вас є ся або дочка, що відповідають цим умовинам, — підтягь повищий купон і вишліть його сьогодні, або зголосіться до найближчої осадиці АрСІЕмПі. АрСІЕмПі... то може бути щось для Вас.

Короткі вістки

► СССР вислає зі своєї радіової станції над Балтицьким морем такі сильні радіові сигнали у мавлянести простору, що води перешкоджують в міжнародних телекомунікаційних радіових зв'язках — деякі дітали та судна не можуть надавати своїх повідомлень.

► Канаді видали минулого року прибл. 800 мільйонів доларів на косметичні вироби. Гелер міністерство для справ споживачів хоче перевірити всі косметичні вироби, чи вони відповідають вимогам лікарських принципів та дають те, що обіцюють у своїй рекламі.

► Уряд Ізраїля обнизив вартість своєї валюти-фунта на 1.9%. То вже 13-а мала знижка вартости ізраїльського фунта від червня 1975 р. Тепер за долляра платить 9.90 ізраїльських фунтів. З обниженою вартістю фунта в Ізраілі подорожчали всі товари та підвищилися кошти прожитку.

СССР запевнює Югославію

Секретар совєтської комуністичної партії Л. Брежнєв побував із уреднениями відвідинами в Югославії, щоб ладнати постійно дещо напружені совєтсько-югославські відносини.

У зв'язку з численними поголосками в світі, що, на випадок смерти югославського президента Бр. Тіта, СССР вмішається у внутрішні югославянські справи й може навіть окупувати Югославію, як це зробив із Чехословаччиною, Брежнєв заперечив ці поголоски. Він сказав, що це „звичайні байки", поширювані Заходом, щоб заколочувати совєтсько-югославянські відносини. СССР — сказав Брежнєв — не має ніяк замір втручатися у внутрішні і югославянські справи та непорозуміння. Між. уряд Югославії має тепер клопоти з хорватами, які дома ґаються незалежности.

Політичні фахівці вважають, що, за цію помпащанія відносини між СССР та Югославією, Брежнєв мусів пробивати Тітові, крім внутрчання в югославянські внутрішні справи, теж якісь удогідження в торгівлі та інших ділянках.

АСОЦІЯЦІЯ ПОЛЬСЬКИХ СТУДЕНТІВ
ТЕАТР ЮНІЙ СТУДЕНТІВ
АЛЬБЕРТСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ
показує
найновіший фільм з Польщі
„ОБІЦЯНА ЗЕМЛЯ"
АБСОЛЮТНО НЕ ДЛЯ ДІТЕЙ
- Англійські підзаголовки — Кольоровий фільм. -
(НА КРАЩОМУ, ЯК ДОСІ, ЕКРАНІ)
НЕДІЛЯ, 28 ЛИСТОПАДА 1976
Двері відкриті: 1.30 год. попол.
Показ фільму: год. 2.00 попол.
ВСТУП: дорослі $3.50; студенти $2.50
Паркування на 89 ave. на схід від 116 стр. (Стеджіом кар парк, поблизу театру)
УВАГА: По причині високих коштів показ фільму відбудеться лише раз.

Посилаю — на передплату „Українських Вістей"
UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 Street, Edmonton, Alta T5H 2M8
Ім'я і прізвище
Адреса
(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

25 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації „Українських Вістей":
UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 Street, Edmonton, Alta T5H 2M8
Ім'я і
старa адреса:
Ім'я і
нова адреса:
(Адресу писати по-англійськи)